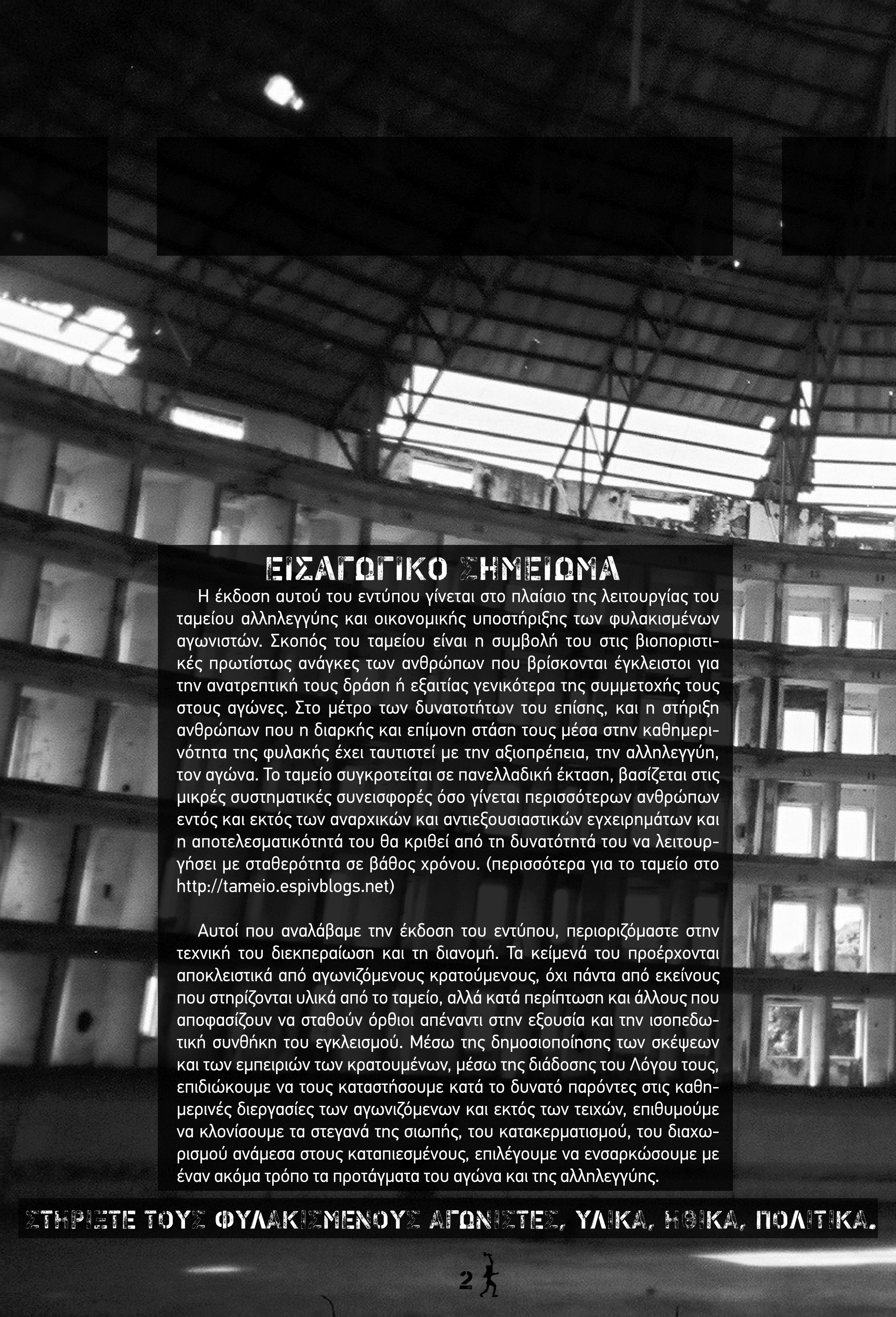

ΓΚΡΕΜΙΣΤΕ ΤΗ ΒΑΣΤΙΛΗ

ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2010

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η έκδοση αυτού του εντύπου γίνεται στο πλαίσιο της λειτουργίας του ταμείου αλληλεγγύης και οικονομικής υποστήριξης των φυλακισμένων αγωνιστών. Σκοπός του ταμείου είναι η συμβολή του στις βιοποριστικές πρωτίστως ανάγκες των ανθρώπων που βρίσκονται έγκλειστοι για την ανατρεπτική τους δράση ή εξαιτίας γενικότερα της συμμετοχής τους στους αγώνες. Στο μέτρο των δυνατοτήτων του επίσης, και η στήριξη ανθρώπων που η διαρκής και επίμονη στάση τους μέσα στην καθημερινότητα της φυλακής έχει ταυτιστεί με την αξιοπρέπεια, την αλληλεγγύη, τον αγώνα. Το ταμείο συγκροτείται σε πανελλαδική έκταση, βασίζεται στις μικρές συστηματικές συνεισφορές όσο γίνεται περισσότερων ανθρώπων εντός και εκτός των αναρχικών και αντιεξουσιαστικών εγχειρημάτων και η αποτελεσματικότητά του θα κριθεί από τη δυνατότητά του να λειτουργήσει με σταθερότητα σε βάθος χρόνου. (περισσότερα για το ταμείο στο http://tameio.espivblogs.net)

Αυτοί που αναλάβαμε την έκδοση του εντύπου, περιοριζόμαστε στην τεχνική του διεκπεραίωση και τη διανομή. Τα κείμενά του προέρχονται αποκλειστικά από αγωνιζόμενους κρατούμενους, όχι πάντα από εκείνους που στηρίζονται υλικά από το ταμείο, αλλά κατά περίπτωση και άλλους που αποφασίζουν να σταθούν όρθιοι απέναντι στην εξουσία και την ισοπεδωτική συνθήκη του εγκλεισμού. Μέσω της δημοσιοποίησης των σκέψεων και των εμπειριών των κρατουμένων, μέσω της διάδοσης του Λόγου τους, επιδιώκουμε να τους καταστήσουμε κατά το δυνατό παρόντες στις καθημερινές διεργασίες των αγωνιζόμενων και εκτός των τειχών, επιθυμούμε να κλονίσουμε τα στεγανά της σιωπής, του κατακερματισμού, του διαχωρισμού ανάμεσα στους καταπιεσμένους, επιλέγουμε να ενσαρκώσουμε με έναν ακόμα τρόπο τα προτάγματα του αγώνα και της αλληλεγγύης.

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ, ΥΛΙΚΑ, ΗΘΙΚΑ, ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΡΤΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΑΜΕΙΟΥ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ.

Να ξεκινήσω, λέγοντας σχεδόν το αυτονόητο, ότι δηλαδή η συγκρότηση ενός ταμείου αλληλεγγύης για την οικονομική στήριξη συντρόφων αλλά και αγωνιζόμενων ανθρώπων που βρίσκονται υπό καθεστώς ομηρίας είναι πολύ σημαντική. Καταρχήν γιατί επιδιώκει να καλύψει μια δεδομένη αναγκαιότητα, αυτήν της καθημερινής επιβίωσης εντός των τειχών με όρους αξιοπρέπειας.

Παράλληλα, όμως, γιατί η δημιουργία ενός τέτοιου εγχειρήματος δηλώνει, κατά την άποψή μου, ότι αντιλαμβανόμαστε τους κρατούμενους συντρόφους ως αγωνιστές που βρίσκονται στα χέρια του κράτους για τις ανατρεπτικές τους δράσεις και θέσεις, ως αναπόσπαστο κομμάτι του πολιτικού χώρου στον οποίο ανήκουν, ο οποίος και αναλαμβάνει την πολιτική πρωτοβουλία να τους στηρίξει και δεν το θεωρεί αυτό μια επιμέρους υπόθεση μεταξύ φίλων και συγγενών, εδραιώνοντας έτσι στην πράξη την έννοια της συντροφικότητας και της αλληλεγγύης. Προφανώς σε αυτό το σημείο δεν αναφέρομαι σε καμία υποχρέωση ηθικού τύπου ή σε κάποιον συναισθηματικό «εκβιασμό», αλλά σε μία κίνηση πολιτικής συνέπειας και συνείδησης.

Σε μια περίοδο που η επίθεση από την πλευρά της κυριαρχίας ενάντια στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο αλλά και σε κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι εντείνεται για προφανείς λόγους, η δημιουργία ενός ταμείου οικονομικής στήριξης αποτελεί άλλο ένα μέσο άμυνας αλλά και αντεπίθεσης ταυτόχρονα, αποτελεί άλλη μια απάντηση με συλλογικούς όρους και όρους αυτοοργάνωσης στις συνθήκες απομόνωσης και εξατομίκευσης που επιδιώκει να προτάξει και να επιβάλλει ο εξουσιαστικός λόγος σε κάθε έκφανση της ζωής μας.

Αν και η διαδικασία αφορά τη συγκρότηση του ταμείου και δεν διεκδικεί για τον εαυτό την καμία αποκλειστικότητα ως προς την έκφραση της αλληλεγγύης, όπως πληροφορήθηκα μέσω της γραπτής ενημέρωσης που λάβαμε όλοι οι σύντροφοι κρατούμενοι, εντούτοις ελπίζω αυτή η κίνηση να συμβάλλει στη συσπείρωση του α/α χώρου, η οποία παρουσιάζει εμφανή ρήγματα το τελευταίο διάστημα. Αποδεχόμενος τη διαφορετικότητα των πολιτικών αναφορών και θέσεων εντός του α/α χώρο, συνεχίζω να πιστεύω ότι είναι πολύ περισσότερα τα στοιχεία που μας ενώνουν από εκείνα που μας διαχωρίζουν (χωρίς φυσικά να απαξιώνω τους έντονους προβληματισμούς που κατά καιρούς διατυπώνονται από συντρόφους σε σχέση με μια πληθώρα ζητημάτων). Άλλωστε, νομίζω και το θεωρώ απόλυτα θεμιτό, απώτερος στόχος δεν είναι να ενταχθεί κάθε ομάδα, κάθε συλλογικότητα, κάθε άτομο σε αυτή τη διαδικασία, αντίθετα μπορούν να δημιουργηθούν και άλλα παράλληλα εγχειρήματα οικονομικής ενίσχυσης (με διαφορετικά ίσως χαρακτηριστικά, που θα καλύπτουν εκείνους που θα συμμετέχουν), τα οποία όμως θα συντονίζονται μεταξύ τους για το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Κατά τη γνώμη μου, πάντως, όταν ένας πολιτικός χώρος με ανατρεπτικά και ριζοσπαστικά προτάγματα δεν επιχειρεί να επεξεργαστεί στο εσωτερικό του ζητήματα που προκύπτουν, με βάση τις αξίες της αλληλεγγύης, της συνδιαμόρφωσης και της αυτοοργάνωσης, αποδεχόμενος και προωθώντας την πολυμορφία των επιλογών ως προς τα μέσα του αγώνα, τότε πώς μπορεί να επιζητά και να προτάσσει κάτι τέτοιο προς τα έξω;

Εξαιτίας και της δικής μου συμμετοχής στο παρελθόν σε παρόμοιες προσπάθειες, γνωρίζω τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν τέτοια εγχειρήματα στο να αντέξουν σε βάθος χρόνου, όμως αυτό είναι τελικά και το ζητούμενο, το οποίο και θα παλέψω κι εγώ από την πλευρά μου με όλες μου τις δυνάμεις από εδώ που βρίσκομαι, όπως θα έκανα εάν ήμουν εκεί ανάμεσα στους συντρόφους και τις συντρόφισσες. Στο σημείο αυτό θα ήθελα να κάνω μια πρόταση, την οποία και παλιότερα είχα κουβεντιάσει με συντρόφους αντιμετωπίζοντας συνήθως έντονους προβληματισμούς και διαφωνίες. Πιστεύω, όμως, ότι και μόνο η δημιουργία πεδίου συζήτησης πάνω σε τέτοια ζητήματα είναι θετική. Εκτιμώ, λοιπόν, ότι σε εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης όπως είναι οι συναυλίες και τα πάρτυ, που τυχόν μπορεί να προκύψουν και μέσα από τη λειτουργία του ταμείου, θα μπορούσε να υπάρχει συμβολική είσοδος της τάξης π.χ. των 2 ή 3 ευρώ, ποσό που αντιστοιχεί σε 1 ή 2 μπύρες. Κι αυτό γιατί κάθε τέτοια εκδήλωση έχει σαφές πολιτικό πλαίσιο και στόχο, δηλαδή την οικονομική στήριξη αγωνιζόμενων ανθρώπων. Κι επειδή σημαντικότερο συστατικό του αγώνα είναι η συνείδηση του καθενός που συμμετέχει σε αυτόν, το να πηγαίνει κανείς σε μια τέτοια εκδήλωση μόνο για διασκέδαση ανεξάρτητα από τους λόγους πραγματοποίησής της, αποτελεί έλλειψη πολιτικής συνείδησης. Μπορεί να τα λέω λίγο χοντροκομμένα, αλλά έχω ζήσει από κοντά τη νοοτροπία που επικρατεί σε τέτοιους είδους εκδηλώσεις. Είναι μια άποψη που την εκφράζω χρόνια και φυσικά όχι μόνο τώρα που βρίσκομαι φυλακισμένος.

Όσον αφορά την οικονομική στήριξη άλλων κρατουμένων που υιοθετούν αξιοπρεπή και αγωνιστική στάση εντός των φυλακών πιστεύω ότι θα πρέπει να συμπεριληφθούν στο ταμείο, εφόσον αυτό καταφέρει να επιτύχει τους αρχικούς οικονομικούς του στόχους. Σε σχέση με αυτό αλλά και για να μεταφέρω και να μοιραστώ με τους συντρόφους μου εκτός φυλακής την «εντός» καθημερινότητα επιβίωσης, εδώ και έξι μήνες «συγκατοικώ» με άλλους τρεις ανθρώπους στο ίδιο κελί, που η μέχρι στιγμής συμβίωσή μας μου έχει δείξει ότι κινούνται και αντιμετωπίζουν με αξιοπρέπεια τις δύσκολες συνθήκες των φυλακών. Τα χρήματα που λαμβάνει ο καθένας μας εβδομαδιαία χρησιμεύουν για να καλύπτουμε τις ανάγκες μας από κοινού (μπακάλης, τηλεκάρτες, κ.λπ.). Κι αυτό γιατί θεωρώ ότι ακόμα και μέσα σε αυτές τις συνθήκες, ακόμα και στο μικρομοριακό επίπεδο της συμβίωσης μέσα σε ένα κελί, οι αξίες της αλληλεγγύης, της άρνησης του διαχωρισμού και των εξουσιαστικών σχέσεων που αυτός παράγει με βάση την κατοχή υλικών αγαθών (και όχι μόνο) -ακόμα και των ελάχιστων όπως μια τηλεκάρτα που όμως μέσα σε συγκεκριμένες συνθήκες μετατρέπε-

ται σε αντικείμενο με τεράστια δύναμη και φυσικά με ανταλλακτική αξία- και η επιδίωξη της ισότητας, θα πρέπει και να διατηρούνται ζωντανές και να αποτελούν ζητούμενο. Όσο για τους αμετανόητους αγωνιστές της Ε.Ο. 17Ν για μένα είναι αυτονόητη η στήριξή τους, γι' αυτό και δεν κάνω ειδική αναφορά.

Τελειώνοντας και σχετικά με την ανάγκη συντρόφων, όπως αυτή εκφράστηκε στην συνέλευση του Ιουλίου, στο να τοποθετηθούμε όλοι εμείς «εντός των τειχών» για το εγχείρημα, θέλω να πω ότι είναι κι αυτός ένας τρόπος να συνεχίσουμε να συμμετέχουμε σε διαδικασίες του χώρου ξεπερνώντας το εμπόδιο της φυσικής απουσίας και δημιουργώντας έναν ακόμα δίαυλο επικοινωνίας, που ελπίζω να συνεχιστεί στη διάρκεια του χρόνου.

Μέχρι το ολοκληρωτικό γκρέμισμα των φυλακών, ένα μεγάλο ευχαριστώ και συντροφικούς χαιρετισμούς σε όλες τις συντρόφισσες και τους συντρόφους που από το υστέρημά τους φροντίζουν να έχουμε μια αξιοπρεπή διαβίωση στα ελληνικά κολαστήρια.

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΛΑΜΠΡΟ ΦΟΥΝΤΑ

Χριστόφορος Κορτέσης,
24/09/2010
Δικαστικές Φυλακές Κορίνθου

ACHTUNG ACHTUNG !!!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛ.ΑΣ.
ΤΜΗΜΑ ΔΑΕΕΒ:

α. Είστε αντιεξουσιαστής, αναρχοκομμούνι, αριστεριστής, ανένταχτος με συμμετοχή στους κοινωνικούς αγώνες; Με λίγα λόγια ανήκετε και συντάσσεστε με όλους αυτούς τους «άπλυτους», που διασαλεύουν την τάξιν στην κατά τα άλλα ευνομούμενη πολιτεία μας χωρίς λόγο και αιτία;

β. Είστε κάτοχος αντιασφυξιογόνου μάσκας (για την αντιμετώπιση των δακρυγόνων) συνέπεια της ανωτέρω επιλογής σας;

γ. Έχετε συναντηθεί ποτέ μέρα μεσημέρι σε δημόσιο πολυσύχναστο χώρο με γνωστούς, φίλους και συντρόφους σας (χωρίς να συμβεί οτιδήποτε το αξιόποινο πριν, μετά ή κατά τη διάρκεια της συνάντησής σας);

δ. Έχετε παρευρεθεί ποτέ σε πάρτυ μασκέ έχοντας μάλιστα στην κατοχή σας αποκριάτικη περούκα;

ε. Ενημερώνεστε από τον τύπο και τυγχάνει να έχετε στην κατοχή σας την εφημερίδα «Το Ποντίκι» με δημοσιευμένη προκήρυξη της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας;

Αν πληροίτε όλες τις παραπάνω προϋποθέσεις, τότε συγχαρητήρια
ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ:

1ον. Μια θεαματική σύλληψη από την υπηρεσία μας, που συμπεριλαμβάνει έρευνα στο χώρο κατοικίας σας, απεριόριστη δημοσιότητα γύρω από το πρόσωπό σας, συν δωρεάν παρακολούθηση της νέας κολεξιόν κουκούλας των σωμάτων ασφαλείας κατά τη διάρκεια της ανάκρισης.

2ον. Την παραπομπή σας στην «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» με ένα βουνό άρθρα και σχεδόν όλο τον ποινικό κώδικα στην πλάτη σας... Από εκεί και πέρα βγάλτε άκρη.

Και 3ον και καλύτερο: Την προφυλάκισή σας, με συνοπτικές διαδικασίες, σε ένα υπέροχο, ευάερο και ευήλιο υπόγειο κελί στις φυλακές Κορυδαλλού.

Παρακαλούνται οι ενδιαφερόμενοι - ύποπτοι όπως τηλεφωνήσουν στο 170 ή στο 1971, για να μας βγάλουν από τον κόπο και να εμποδίσουν περαιτέρω γελοιοποίηση των κατηγορητηρίων και της υπηρεσίας μας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΚΑ ΟΜΩΣ

Σχεδόν έξι μήνες μετά τη σύλληψή μου παραμένω προφυλακισμένος στις ειδυλλιακές συνθήκες των ελληνικών φυλακών, καθώς η αίτηση αποφυλάκισής μου απορρίφθηκε, ακριβώς για τους παραπάνω αστείους λόγους. Με λίγα λόγια, η δίωξή μου είναι καθαρά πολιτική και εντελώς φρονηματικού τύπου και βασίζεται στο γεγονός ότι είμαι αναρχικός-αντιεξουσιαστής με συνεχή παρουσία στους κοινωνικούς αγώνες, καθώς και στο ότι όλα αυτά τα χρόνια (πάνω από 16) της δραστηριοποίησής μου είχα την τύχη να γνωρίσω και να συνδεθώ φιλικά με τον υπέροχο άνθρωπο και αγωνιστή Λάμπρο Φούντα.

ΠΕΡΑΝ ΤΟΥΤΟΥ, ΟΥΔΕΝ: Γιατί προφανώς όσοι κατεβαίνουν σε διαδηλώσεις με αντιασφυξιογόνες μάσκες, διαβάζουν «Το Ποντίκι» και άλλες εφημερίδες, συναντιούνται με φίλους και συντρόφους τους και κατέχουν αποκριάτικες περούκες, δεν προκύπτει από πουθενά ότι είναι μέλη του Επαναστατικού Αγώνα ή άλλων οργανώσεων.

Ως αναρχικός δεν είχα ποτέ αυταπάτες περί «δικαιοσύνης» και «νομικού πολιτισμού» και αυτό επιβεβαιώνεται ανατριχιαστικά το τελευταίο χρονικό διάστημα πάνω στη ζωή μου. Αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι θα κάτσω μοιρολατρικά να υπομείνω την κατάσταση, στην οποία με οδήγησαν οι μπάτσοι και η πολιτική τους ηγεσία. Αυτή, δηλαδή, η εξουσιαστική κλίκα που μέσα από μεγαλοστομίες του στυλ «κοινωνική δικαιοσύνη», «αντιεξουσιαστές στην εξουσία», «αγώνας να σώσουμε τη χώρα» κλπ., οδήγησαν την κοινωνία στη μέγγενη του Δ.Ν.Τ., αναβαθμίζοντας ταυτόχρονα την καταστολή και βυθίζοντας σε ένα όλο και πιο ζοφερό μέλλον τα αδύναμα κοινωνικά κομμάτια, προς όφελος των καπιταλιστών και των οικονομικών συμφερόντων τους.

ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΠΑΣΕΙ

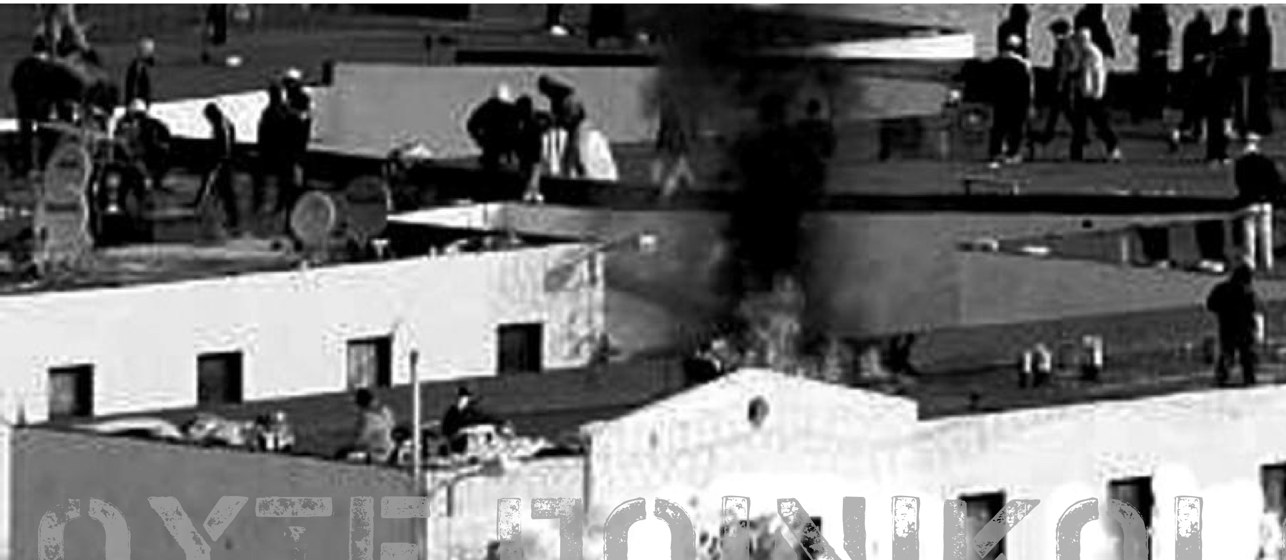
Πρέπει να σπάσει σε όλα τα επίπεδα μέσα από αγώνες. Η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές είναι μόνο ένα από αυτά τα επίπεδα και προσωπική μου άποψη είναι ότι δεν πρέπει να τη βλέπουμε με εσωστρέφεια και διαχωρισμένα από την τωρινή κοινωνική κατάσταση.

Σαράντος Νικτόπουλος
Στ΄ πτέρυγα, φυλακές Κορυδαλλού
Σεπτέμβρης 2010

Υ.Γ.1 Προς τον πρωθυπουργό της τρόικας και του Δ.Ν.Τ.: Όχι άλλη «αντιεξουσία», μπουχτίσαμε....

Υ.Γ.2 Προς τον υπουργό Δικαιοσύνης: Τα θερμά μου συγχαρητήρια για τις φυλακές σας... Ό,τι και να πει κανείς είναι λίγο.

Μπράβο, συνεχίστε έτσι.

ΟΥΤΕ ΠΟΙΝΙΚΟΙ

ΟΥΤΕ ΠΟΙΝΙΚΟΙ ΟΥΤΕ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ;

I.

Τον τελευταίο καιρό ο μιντιακός οχετός και το αστυνομικό/δημοσιογραφικό σύμπλεγμα έχουν εξαπολύσει μια γκαιμπελίστικη επίθεση στο αντιεξουσιαστικό κίνημα, με νουάρ μυθιστορηματικά σενάρια, περί "συγκοινωνούντων δοχείων" αναρχικών και οργανωμένου εγκλήματος. Κι ενώ μόνο κατά το μήνα Ιούλιο έχουν συλληφθεί: ένας αρχιφύλακας της Αστυνομίας για εμπόριο χασίς (203 κιλά), δυο αστυνομικοί για εκβίαση, ένας λιμενικός για εμπόριο κοκαΐνης κι ένας σωφρονιστικός για διακίνηση ναρκωτικών στις φυλακές, παρ'όλα αυτά ούτε ένας δημοσιογράφος δε μίλησε για τα "συγκοινωνούντα δοχεία" μπάτσων και οργανωμένου εγκλήματος. Για να μη μιλήσουμε για τις διασυνδέσεις του κοινού εγκλήματος με τον πολιτικό και επιχειρηματικό κόσμο. Ενδεικτικά μόνο: Βατοπέδι, (σο)δομημένα ομόλογα, υπερτιμολογήσεις σε ΟΣΕ, Νοσοκομεία κλπ, μαύρη τρύπα στα ταμεία του Δήμου Θεσ/νικης, SIEMENS, εξοπλισμοί, χρηματιστήριο '99, ολυμπιακά ακίνητα, off shore, πλαστογραφία και "δημιουργική λογιστική", παράνομη πρόσληψη υιού Διώτη στο γραφείο του Χρυσοχοΐδη, παραδικαστικό κλπ.

Παρ'όλα αυτά κι ενώ κανένας δε μιλά για τα "συγκοινωνούντα δοχεία" πολιτικών, δικαστικών, επιχειρηματιών, μπάτσων, σωφρονιστικών και οργανωμένου εγκλήματος, το παραμικρό σενάριο της Αντιτρομοκρατικής τροφοδοτεί τις γραφίδες των δημοσιογραφικών ψιττακών. Ο σκοπός είναι προφανής και όχι καινούριος: η πλήρης πολιτική απονοηματοδότηση της ενεργούς αντίστασης και η κοινωνική της απομόνωση (δυστυχώς πολλοί σύντροφοι το κάνουν αυτό εθελοντικά, ρίχνοντας νερό στο μύλο της συστημικής προπαγάνδας). Τα ίδια άλλωστε ζήσαμε και στην υπόθεση της Ε.Ο. 17Ν το 2002. Σήμερα, όμως, η επίθεση είναι τόσο έντονη και απλωμένη σε διάρκεια που πλέον θυμίζει τον αντι-εαμικό οχετό των ριψάσπιδων και των δοσίλογων στη μετακατοχική Ελλάδα. Η νέα κατοχή του ΔΝΤ που έρχεται να συμπληρώσει τη διαχρονική κατοχή της κοινωνίας απ'το κεφάλαιο, έχει έτοιμο το ιδεολογικό της οπλοστάσιο: ληστοσυμμορίτες οι αναρχικοί και ανεύθυνοι εγκληματίες οι απεργοί...

II.

Ποιά όμως (μπορεί να) είναι η σχέση της "ποινικής" παραβατικότητας με το επαναστατικό κίνημα; Εδώ θα μπορούσαμε να πούμε πολλά: για τους ισπανούς και ιταλούς[1] αναρχικούς που χρηματοδοτούσαν τη δράση τους με ληστείες κι απαγωγές, για τους αναρχοατομικιστές ιλλεγκαλιστές, για τα λατινοαμερικάνικα αντάρτικα, για τον ηγέτη της μεξικάνικης επανάστασης ληστοαντάρτη Πάντσο Βίγια, για το γερμανικό και ισπανικό Κ.Κ. που χρησιμοποίησαν συστηματικά τη τακτική της ληστείας, για τον Κόκκινο Στρατό του Μάο κι άλλα πολλά. Θα μπορούσε κάποιος ν'απαντήσει ότι αυτά τα παραδείγματα αποδεικνύουν και την εγκληματική φύση της ταξικής πάλης, οπότε ας δοξάσουμε όλοι μαζί την κοινωνική ειρήνη. Γι'αυτό θα προτιμήσω να κάνω μια

ΟΥΤΕ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

μικρή, αλλά ενδεικτική ιστορική αναδρομή στις σχέσεις του ελληνικού εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα με το "κοινό έγκλημα", γωνίες αιχμηρές της ιστορίας μας, που η επίσημη κρατική ιστορία φροντίζει να αμβλύνει.

Η αλήθεια είναι πως η παράδοση της κοινωνικής ληστείας στα Βαλκάνια και τη Μικρά Ασία είναι πλούσια: κλέφτες, χαϊδούκοι, χαϊνηδες, ζεϊμπέκιδες είναι οι διαφορετικές όψεις της ίδιας λαϊκης παράδοσης ανταρσίας. Το πιο απολαυστικό, όμως, κομμάτι της ιστορίας αυτής είναι οι αμήχανες απαντήσεις των καθηγητάδων στην απλή ερώτηση των μαθητών: «Κύριε, γιατί οι κλέφτες ονομάζονταν κλέφτες;». Η ηθική δικαιολόγιση της ληστείας πάντοτε εντυπωσίαζε τα, εμποτισμένα στην ιουδαιοχριστιανική ηθική του "ου κλέψεις", παιδιά.[2]

Εάν όμως οι κλέφτες γλίτωσαν την υστεροφημία τους λόγω της εθνοκρατικής κολυμπήθρας του Σιλωάμ, δε γλίτωσαν όμως απ'την απαξίωση που τους επιφύλαξε το νεότευκτο ελληνικό βασίλειο. Χιλιάδες κλέφτες, πρωτοπόροι του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, ζούσαν σε συνθήκες πλήρους φτώχιας και εξαθλίωσης. Πολλοί εξ'αυτών αποφασίζουν να ξαναβγούν στο "κλαρί" και να εγκαινιάσουν τη θρυλική περίοδο της "ληστοκρατίας" , που δεν είναι τίποτε άλλο παρά η συνέχιση της παράδοσης της κλεφτουριάς. Αν και η επίσημη ιστοριογραφία απαξιώνει τους νέους αυτούς κλαρίτες (όχι πάντα χωρίς αφορμές), αυτοί ουδέποτε έχασαν την επαφή τους με τις κοινωνικές τους ρίζες. Το 1880, για παράδειγμα, ο λήσταρχος Νταβέλης με άλλους ληστές των βουνών στήνει ενέδρα και αιχμαλωτίζει στη θέση "Γιοφύρια" τη διορισμένη απ'τους οθωμανούς τριμελή επιτροπή (αποτελούμενη από οθωμανό, χριστιανό κι εβραίο), που ανέβαινε στο Βουρβουτσικό για να κατασχέσει περιουσιακά στοιχεία κατοίκων του χωριού που είχαν χρέη. Οι ληστές έδρασαν έπειτα από πληροφορία που τους έδωσε ο Μητροπολίτης Καστοριάς Καραβαγγέλης.[3]

Αλλά και κατά τη διάρκεια του "μακεδονικού αγώνα" το ελληνικό προξενείο της Θεσ/νίκης χρησιμοποίησε ληστές για να στελεχώσει το αντάρτικο σώμα που πολέμησε τόσο τους οθωμανούς όσο και τους βούλγαρους κομιτατζήδες. Οι ληστές μάλιστα "χρεώθηκαν" και τα αντίποινα που έγιναν σε βάρος βουλγάρων: «Τα περισσότερα ατοπήματα διεπράχθησαν κυρίως από συνεργαζόμενους ληστές και ιδιώτες οπλαρχηγούς, που δεν κατόρθωναν πάντοτε να εφαρμόζουν τον "πολιτικό΄ τρόπο δράσης που τους υποδεικνυόταν. Με δεδομένη όμως την απρόσκοπτη τρομοκρατική δράση της βουλγαρικής οργανώσεως επί σειρά ετών, η λογική των αντιποίνων ήταν αναπόφευκτη».[4]

Αυτή η παράδοση της κοινωνικής ληστείας είναι η λεπτή κόκκινη γραμμή που ενώνει την επανάσταση του '21 με την Αντίσταση στην τριπλή κατοχή του 41-44. Αρκετά πριν ιδρυθεί ο ΕΛΑΣ απ'τον Άρη Βελουχιώτη, ήδη στα βουνά είχαν βγεί άτακτα σώματα ληστών που αντιμετώπιζαν δυναμικά το λιμό και προστάτευαν τα χωριά τους. Πολλοί απ'αυτούς τους κλαρίτες

προσχώρησαν στον ΕΛΑΣ, όπως ο Μπάφας, ο Πλιατσικολουκάς, οι Καραλιβαναίοι κλπ. Ένας απ'τους "λήσταρχους" που εντάχθηκαν στον ΕΛΑΣ ήταν ο καπετάνιος Θεοχάρης, ο οποίος σκοτώθηκε απ'τους άγγλους κατά τις συγκρούσεις του Δεκέμβρη το 1944.[5]

Ο πλέον θρυλικός για τη γενναιότητά του έμεινε ο Δήμος Καραλίβανος (ή Φτεροδήμος), που προσχώρησε στον ΕΛΑΣ το 1942 και σκοτώθηκε τον Αύγουστο του 1946 σε ενέδρα της χωροφυλακής. Τη γενναιότητα του φυγόδικου κλαρίτη μαρτυρά ακόμα και ο αντίπαλός του άγγλος ταξίαρχος Μάγιερς (ηγέτης της βρετανικής στρατιωτικής αποστολής στην Ελλάδα), ο οποίος έγραφε μετά την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου: «Μου έγιναν πολλές αναφορές για την προσωπική γενναιότητα που έδειξε ο Καραλίβανος και η μικρή του ομάδα. Ζήτησα, για το λόγο αυτό, απ'τον Άρη να ξεχάσει όλα όσα του είχα πεί για εκείνον. Αναζήτησα τον Καραλίβανο και μιλώντας του για πρώτη φορά από τότε που τον είχα κατσαδιάσει στη Στρώμη, του ζήτησα να τα θεωρήσει όλα περασμένα ξεχασμένα και του έσφιξα το χέρι, συγχαίροντάς τον ταυτόχρονα για τη γενναία συνεισφορά του στην επιτυχία της επιχείρησης».[6]

Αλλά και πέρα απ'την συμμετοχή κλαριτών στον ΕΛΑΣ, η πρώτη ενέργεια του αντάρτικου στρατού θα χαρακτηρίζονταν σήμερα απ'τους φωστήρες των ΜΜΕ ως "πράξη του κοινού ποινικού δικαίου": μια ομάδα ανταρτών με επικεφαλής τον Άρη εκτέλεσε τον μεγαλοκτηματία Μαραθέα και απήγαγε το γιό του και το γιό του επιστάτη των κτημάτων του, απαιτώντας ως "λύτρα" την αποζημίωση 11 οικογενειών χωρικών που εκτελέστηκαν απ'τις κατοχικές δυνάμεις για τη κλοπή αγαθών απ' το κτήμα του Μαραθέα.[7]

III.

Ιστορικά λοιπόν, βλέπουμε πως η σύνδεση του "ποινικού" με το πολιτικό εντοπίζεται, όχι μόνο σε καθαρά ταξικά κινήματα (αναρχισμός, κομμουνισμός, αγροτική μεταρρύθμιση κλπ), αλλά και σε εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Και όχι μόνο στην Ελλάδα ή στα Βαλκάνια, αλλά και σε όλο το κόσμο[8]. Και η παραβατικότητα εκφράζεται τόσο με τη χρήση παραβατικών μέσων απ'τους ίδιους τους επαναστάτες, όσο και με την προσχώρηση παρανόμων σε επαναστατικά κινήματα. Φυσικά, ισχύει και το αντίστροφο. Πολλοί παράνομοι χρησιμοποιήθηκαν απ'την εξουσία για να βοηθήσουν στην κατάπνιξη επαναστατικών κινημάτων. Και στην Ελλάδα φιλοκατοχικές οργανώσεις χρησιμοποίησαν ληστές για να πολεμήσουν εναντίον του εαμικού κινήματος.

Η "συνεργασία" παράνομων και επαναστατών, όμως, εδράζονταν πάνω στο φαινόμενο της κοινωνικής ληστείας, το οποίο δεν ήταν ένα περιφερειακό ή περιθωριακό φαινόμενο, αλλά ένας αποδεκτός και κεντρικός μηχανισμός άμυνας της παραδοσιακής αγροτικής κοινωνίας. Βάση της κοινωνικής ληστείας ήταν οι σχέσεις της κοινοτικής αλληλεγγύης των αγροτικών πληθυσμών.

Μπορούμε όμως σήμερα να μιλάμε για κοινωνική ληστεία;

IV.

«Ο πληθυσμός της φυλακής διατρέχεται αιωνίως απ'την αντίφαση των "Αθλίων", ανάμεσα στο μεγαλείο των Γαβριάδων και τη φριχτή χορωδία των Θερναδιέρων... Τα χαμηλότερα ένστιχτα της ιδιωτικής οικειοποίησης, της λατρείας των χρημάτων, της ηθικής μιζέριας των κοινωνιών μας συμπλέουν με τις εκφάνσεις μιας κουλτούρας αντίστασης, μια κάποια έννοια μοιρασιάς, τα όνειρα μιας άλλης τύχης μ' οποιοδήποτε κ όστος».

Ζαν Μαρκ Ρουϊγιάν –φυλακή της Arles[9]

Και η κοινωνική ληστεία έπεσε θύμα της αστικοποίησης. Αστικοποίηση σημαίνει πρώτα απ'όλα διάρρηξη των σχέσεων κοινοτικής αλληλεγγύης, αλλά και της έντονης ταξικής αλληλεγγύης που υπήρχε στο αναδυόμενο προλεταριάτο. Το βασίλειο της εξατομίκευσης και του κατακερματισμού

ψάχνει ατομικές λύσεις εξόδου απ' τα προβλήματα, σε βάρος της συλλογικής αλληλεγγύης. Μαζί με την κοινωνία αστικοποιήθηκε και το "έγκλημά" της. Για όσους ζούνε στη φυλακή είναι ολοφάνερο πως η συνειδητή παραβατικότητα, η ακατέργαστη αυτή εξέγερση του καταπιεσμένου, είναι μια απειροελάχιστη μειοψηφία στον κόσμο της σύγχρονης παρανομίας. Η λογική του φιλοτομαρισμού, που ενισχύεται απ' την πρέζα, είναι η βάση ύπαρξης του σημερινού "παράνομου".

Απ' την άλλη μεριά η πολιτική παραβατικότητα μόνο στη μορφή ενδέχεται μερικές φορές να μοιάζει με το "κοινό έγκλημα". Παρά τα κάποια κοινά εξωτερικά χαρακτηριστικά τους, το περιεχόμενό τους είναι εκ διαμέτρου αντίθετο ή και εχθρικό.

Πέρα απ' όλα αυτά όμως, ποινικοί και πολιτικοί κρατούμενοι ζούμε από κοινού στις ίδιες άθλιες συνθήκες, στην ίδια σωφρονιστική αυθαιρεσία και βαρβαρότητα, στο ίδιο κατασταλτικό μένος. Κι έτσι ξεκινώντας από διαφορετικές αφετηρίες, συναντιόμαστε στον ίδιο αγώνα εναντίον του φασισμού του σωφρονιστικού συστήματος.

Ας μη ξεχνάμε ότι η ίδια η φύση των φυλακών είναι ένα "μαλθουσιανό όπλο εναντίον της φτωχολογιάς" (Μαρξ), καθώς η συντριπτική πλειοψηφία των φυλακισμένων ανήκουν στα αποκλεισμένα και φτωχότερα κοινωνικά στρώματα και ο ίδιος ο καπιταλισμός τους σπρώχνει στη παραβατική συμπεριφορά. Ζώντας με όλους αυτούς τους ανθρώπους η αλληλεγγύη μας (και όχι η ταύτισή μας) είναι μέγιστο ταξικό καθήκον. Κι όταν σφυρηλατούνται σχέσεις αλληλεγγύης μέσα από κοινούς αγώνες, τότε μόνο έχει νόημα και το γνωστό σύνθημα "Ούτε ποινικοί, ούτε πολιτικοί / Μπουρλότο και φωτιά σε κάθε φυλακή".

Σημειώσεις:

1. Εκτός απ'τους Ιταλούς αναρχικούς, υπήρξαν και πολλές κομμουνιστικές οργανώσεις που χρησιμοποίησαν την τακτική των ένοπλων ληστειών ή απαγωγών, όπως οι "Κομμουνιστές ληστές", οι "Ένοπλοι Προλεταριακοί Πυρήνες", οι "Ένοπλοι Προλετάριοι για τον Κομμουνισμό", οι "Οργανωμένοι Κομμουνιστές για την Απελευθέρωση του Προλεταριάτου" κλπ. Βλ. «Αντάρτες πόλεων και ποινικοί» του Δημήτρη Δελιολάνη, ποντίκι 12/8/2010

2. Εκτός απ'τους κλέφτες στη στεριά, "πλιάτσικο" κάναν και οι ναυτικοί των νησιών. Μοίραζαν μάλιστα το "πλιάτσικο" με τον παρακάτω τρόπο: 1/3 στους ναυτικούς αγωνιστές, 1/3 στον πλοιοκτήτη και 1/3 στη κοινότητα για τη συνέχεια του αγώνα. Βλ. Δημήτρης Φωτιάδης: «Κανάρης» εκδ. Δωρικός.

3.Βλ. Δημήτρης Τσίγκαλος: «Η ζωή του λαού μας τραγουδισμένη», Θεσ/νίκη 1985

4.Για τη χρησιμοποίηση ληστών, όπως ο Γιαγλής, στη πρώτη φάση του Μακεδονικού Αγώνα, βλ.»Πολιτικές προτεραιότητες του Μακεδονικού Αγώνα» του ιστορικού Δημήτρη Λυβανίου, στη συλλογή κειμένων «Η συγκρότηση του Νεοελληνικού κράτους», εκδ. Ε-ιστορικά

5. Βλ. Σόλων Γρηγοριάδης: «Δεκέμβρης '44: το ανεξήγητο λάθος», εκδ. Φυτράκη.

6. Βλ. Δημήτρης Δημητρίου: «Γοργοπόταμος: Έλληνες αντάρτες εναντίον του Ρόμελ» εκδ. Φυτράκη

7.Βλ. Δ. Χαριτόπουλος: «Άρης, ο αρχηγός των ατάκτων», εκδ. Τόπος.

8.Πως θα χαρακτήριζε άραγε ο μιντιακός οχετός την τακτική της υποχρεωτικής εισφοράς ("επαναστατική φορολογία") που εγκαινίασε ο Μπολιβάρ στους εθνικοαπελευθερωτικούς-αντιαποικιακούς αγώνες στη Λατινική Αμερική; Βλ. Βιρχίλιο Ολάνο: «Σιμόν Μπολιβάρ, ο ελευθερωτής της Νότιας Αμερικής», Αθήνα 1983.

9.Βλ. «Μια σελίδα, μια σφαίρα. Action Directe. Κείμενα-Χρονικά-Συνεντεύξεις», εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ 2010

ΤΙ ΑΛΛΑΞΕ;
ΤΙ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ!!!

Περίπου τέλη ή μέσα Φλεβάρη 1996, φυλακές Χανίων. Μια αναμπουμπούλα, κάτι αψιμαχίες κρατουμένων (ντόπιων) με την υπηρεσία και ένας κρατούμενος φρέσκος, εκμεταλλευόμενος την ευκαιρία και ακολουθώντας το ένστικτο, αλλά και την παροιμία "ο λύκος στην αναμπουμπούλα χαίρεται", έπεισε τους άγνωστους κρατούμενους πως ήταν μια καλή ευκαιρία να κάψουμε τη φυλακή για να προβάλλουμε, να διεκδικήσουμε κάποια αιτήματα που, αν θυμάμαι καλά, εκείνος ο κρατούμενος τα έγραψε στο όρθιο όταν ψήθηκαν οι ντόπιοι στην πλειοψηφία κρατούμενοι (κρητικοί).

Όλα πήγαιναν μια χαρά, τρείς μέρες η φυλακή σχεδόν είχε ισοπεδωθεί όταν άρχισαν οι πιέσεις των ανθρωποφυλάκων προς τους ντόπιους και τα παζάρια. Άλλοι ήθελαν να ανοίξει η μια και μοναδική έξοδος, να πάνε κάποιοι στο νοσοκομείο λόγω υγείας και αναπνευστικών λόγω των καπνών και της φωτιάς, άλλοι αποφυλακίζονταν κ.τ.λ. Η είσοδος όμως ήταν μπλοκαρισμένη από κρεβάτια , στρώματα που καίγονταν, κομοδίνα ξύλινα και διάφορα άλλα. (Τότε η φυλακή των Χανίων είχε πετρελαιόσομπες με πουριά) . Η εξέγερση ήταν σε φάση διαπραγματεύσεων-να έρθει ή να μην έρθει κάποιος από υπουργείο και τα συνηθισμένα. Ωστόσο, οι πιέσεις προς τους ντόπιους κρατουμένους έφεραν αποτέλεσμα και μια ομάδα κρατουμένων (ντόπιων) αποφάσισε να δώσει τέλος στην εξέγερση συλλαμβάνοντας εκείνο τον κρατούμενο που είχε την ιδέα πως ήταν μια καλή ευκαιρία να καεί η φυλακή. Η πετυχημένη σύλληψη του κρατούμενου έλαβε τέλος όταν έριξαν από την ταράτσα οι ανθρωποφύλακες χειροπέδες στους ντόπιους κρατουμένους· του τις φόρεσαν και τον παρέδωσαν στις ορέξεις τους. (Τα προκαταρκτικά ήδη τα είχαν πράξει οι κρατούμενοι). Απ' ότι έμαθα μετά από χρόνια, κατηγορήθηκαν 12 κρατούμενοι, αθωώθηκαν οι 11 και καταδικάστηκε εκείνος ο κρατούμενος. Δεν έμαθα έκτοτε νέα του.

Τέλη 2004, λίγο πριν την ολυμπιάδα, φυλακές Αλικαρνασσού. Τότε αν θυμάστε μερικές φυλακές συμμετείχαν σε μια προσπάθεια πίεσης να προβάλλουν αιτήματα προς το υπουργείο, αλλά και να ενημερώσουν την κοινή γνώμη για τις συνθήκες διαβίωσης, νομοσχέδια κ.τ.λ. Στην αρχή, τις πρώτες μέρες όλα κυλούσαν ομαλά και συζητούσαμε όλοι μαζί, θυμάμαι, την επόμενη φάση αγώνα μετά την αποχή, αν δεν βλέπαμε αποτέλεσμα και λύση στα δίκαια αιτήματά μας. Τότε άρχισαν οι γκρίνιες και τα παζάρια, «οι ντόπιοι τρώνε, μαγειρεύουν-εμείς δεν τρώμε» κ.τ.λ. Τα ίδια και οι Αλβανοί κρατούμενοι που κρατούνταν χώρια μετά τα επεισόδια του 1999. Για να ισορροπήσουν λίγο τα πράγματα, ένας κρατούμενος μετά από συζητήσεις με τους αλλοδαπούς κρατουμένους και τους ημεδαπούς και γενικότερα με όσους δεν είχαν τι να φάνε και τι να πιουν λόγω της αποχής συσσιτίου, πρότεινε να λαμβάνουν όλοι όσοι δεν έχουν, μια τυρόπιτα και μια πορτοκαλάδα το πρωί και το απόγευμα από το καφενείο της φυλακής ως ότου αποφασίσουμε τι θα κάνουμε στην επόμενη φάση. Απ' ότι θυμάμαι, εκείνος ο κρατούμενος πλήρωσε το καφενείο μόνος του, παρά την απόφαση που είχε παρθεί από την επιτροπή κρατουμένων να συνεισφέρουν όλοι. Και ξαφνικά, άρχισαν τα παζάρια ξανά και ξανά των ντόπιων κρατουμένων με τους ανθρωποφύλακες παρασύροντας και κάποιους άλλους που είχαν επιρροή.

Και έγιναν κάποιες φασαρίες μεταξύ εκείνου του κρατούμενου με ντόπιους κρατούμενους , γιατί η υπηρεσία είπε ότι αν δεν σταματήσετε για το ΚΑΛΟ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ, λόγω αρνητικής προβολής που είχαν τότε οι διαμαρτυρίες εξαιτίας της ολυμπιάδας, θα σας ΚΟΨΩ την τροφοδοσία αγαθών από το μπακάλη. (Εδώ σημειώνω για να γνωρίζουν όσοι δεν γνωρίζουν, ότι η αποχή συσσιτίου δεν έχει σχέση με την προμήθεια αγαθών από super market. Μπορεί όποιος θέλει να

προμηθεύεται τρόφιμα και νερά για να βοηθά και τους υπολοίπους που δεν έχουν αυτή την οικονομική δυνατότητα). Κλείνει η φυλακή το μεσημέρι και εκείνον τον κρατούμενο δεν τον ξαναείδα από τότε. Άκουσα δυο ή τρία χρόνια αργότερα ότι τον ξαναπήγαν στην Αλικαρνασσό, αλλά η συμφωνία ανθρωποφύλακων, ντόπιων και λοιπών καλά κρατούσε και τον πέταξαν πίσω σε ένα (πειθαρχείο) -παλιά χώρος υποδοχής αλλοδαπών γυναικών για απέλαση. Κάποιοι μας είπαν πως ήταν μέσα Ιουλίου μέχρι τέλη Αυγούστου εκεί, ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ. Κάποιοι άλλοι μου είπαν πως ο χώρος που κρατούταν, γιατί φώναζαν οι κρατούμενοι πως δεν τον ήθελαν στην φυλακή, ήταν ένας χώρος χωρίς νιπτήρα και χωρίς τουαλέτα. Είχε μια τουαλέτα και ένα νιπτήρα έξω από το θάλαμο που κρατούνταν και όταν του άνοιγαν κανονικά, όπως ανοίγει η φυλακή, πλενόταν και έκανε την ανάγκη του.

ΤΩΡΑ θα μου πεις, άκουσα μου 'πανε, άντε ψάξε βρες που είναι και τι είναι αλήθεια. Αλλά όταν άκουσα και διάβασα μια πειθαρχική ποινή που του επέβαλαν όσο κρατούταν εκεί στο ειδικό χώρο, έβαλα τα γέλια. Για να δικαιολογήσουν την κράτηση του σε ειδικό χώρο του φόρτωσαν εισαγωγή τσίπουρου στον ειδικό χώρο χωρίς να έχει αντικρύσει κρατούμενο για 39 μέρες. Φυσικά είδα και διάβασα ότι στην προσφυγή που έκανε για το στημένο πειθαρχικό αθωώθηκε ομόφωνα και μετά την εισήγησή του συμβουλίου πρωτοδικείων Ηρακλείου Κρήτης, έγινε και έρευνα για να αποδοθούν ευθύνες για το στημένο πειθαρχικό στο συμβούλιο φυλακών Αλικαρνασσού.

ΙΟΥΝΗΣ 2006, Δ.Φ. ΤΡΙΚΑΛΩΝ.

Παλαιές φυλακές. Ήμουν παρών σε μια συζήτηση με κάποιους κρατούμενους, όταν ρωτούσε ένας κρατούμενος που μόλις είχε έρθει από μεταγωγή, γιατί ανεχόμαστε αυτή τη συμπεριφορά των ανθρωποφύλακων. (ελλείψει χώρου εκτίουν ποινή κοιμώμενοι σε έναν θάλαμο 1οο τ.μ. 67 κρατούμενοι, 40 σε κρεβάτια και 27 στο πάτωμα..με μια τουαλέτα και έναν νιπτήρα.) Θυμάμαι τότε τον κρατούμενο να λέει πόσο εύκολα μπορεί να αλλάξει αυτό βάζοντας φωτιά στη φυλακή. Τον άκουσα να λέει πως είναι εύκολο, αρκεί να θέλουμε να αλλάξει αυτή η κατάσταση που ήτο κατεστημένο τουλάχιστον την τελευταία 15ετία. Περνούσαν οι μέρες με συζητήσεις και ξαφνικά ένα βράδυ θυμάμαι γκρεμίστηκε η φυλακή σε λίγες ώρες. Έκτοτε δεν τον ξαναείδα αυτόν τον κρατούμενο. Έμαθα πως κατηγορήθηκαν 4 κρατούμενοι και δικάστηκαν 2, ένας Έλληνας και ένας αλλοδαπός.

ΑΠΡΙΛΗΣ 2007 ΜΑΛΑΝΔΡΙΝΟ

Μια μέρα "ΔΕΥΤΕΡΑ 23 ΑΠΡΙΛΗ" , αυτή τη μέρα θα τη θυμάμαι πάρα πολύ καλά γιατί οι ανθρωποφύλακες ξεμονάχιασαν έναν κρατούμενο και αυτόν τον θυμάμαι καλά και η σπίθα βρήκε στο κέντρο το φυτίλι. Ήταν η ευκαιρία να ανέβουμε στη ταράτσα του βαπτισμένου ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΑΛΑΝΔΡΙΝΟΥ ΩΣ ΑΠΡΟΣΠΕΛΑΣΤΗ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ Η ΤΑΡΑΤΣΑ, από τον τότε Υπουργό δικαιοσύνης στα εγκαίνια το 2001.

Το τι έζησα και εγώ μαζί με άλλους 500 περίπου κρατούμενους στη ταράτσα, καλό θα ήταν να γραφτεί για να διαβαστεί απ' όποιον από τους 500 κρατούμενους της ταράτσας το επιθυμήσει. Εκείνο που προσπαθώ να θυμηθώ, αλλά μου διαφεύγει όταν το προσεγγίζω κάποιες φορές που το σκέφτομαι, είναι αν κάποιο πρωινό μετά την εξέγερση, θα' ταν περίπου 6 το πρωί όταν μπήκαν οι ανθρωποφύλακες να κάνουν μεταγωγή εκείνον τον κρατούμενο, ΑΝ ακούστηκε κανένας αποχαιρετισμός από τα διπλανά ή παραδίπλα κελιά. Παράξενο μου φαίνεται, πως εκτός από μια φωνή που έμοιαζε να λέει κάτι σε εκείνον τον κρατούμενο δεν θυμάμαι να άκουσα κάτι άλλο. Πολλές φορές λέω μήπως δεν θυμάμαι καλά, μήπως δεν άκουσα καλά!!!! Έκτοτε δεν τον ξαναείδα.

ΔΙΑΒΑΤΑ ΙΟΥΝΗΣ 2007 ΑΡΧΕΣ.

Άκουσα κάτι φωνές που έμοιαζαν με φασαρία, με βογγητά, με βρισιές, εκεί δίπλα στην αίθουσα (υποδοχής) ελέγχου των κρατουμένων. Δεν έδωσα μεγάλη σημασία γιατί ακούγονται συχνά πυκνά.

Καθώς περνούσαν οι ώρες έμαθα πως είχαν φέρει κάποιον κρατούμενο από Μαλανδρίνο και τον έχουν πετάξει στο πειθαρχείο (τρύπα). Άκουγα συζητήσεις κρατουμένων, ρωτούσαν τι έγινε, πότε θα βγει από το πειθαρχείο, τι έκανε και διάφορα άλλα. Δεν κατάφερα να μάθω ούτε ποιος ήταν, ούτε τι έκανε και είναι τιμωρημένος, ούτε αν ενδιαφέρθηκε κάποιος κρατούμενος να επικοινωνήσει μαζί του, να μάθουμε τι και πως. Απ' ότι άκουσα, γιατί έφυγα μεταγωγή, ήταν κάποιος κρατούμενος από Μαλανδρίνο. (Εδώ να σημειώσω ότι ακούστηκε έντονα ότι οι Ανθρωποφύλακες έδωσαν εντολή σε κάποιους ''ΚΑΛΟΥΣ'' κρατούμενους να μην πλησιάσει κανένας στο χώρο του πειθαρχείου). Προφανώς θα αληθεύει αυτό που άκουσα, δηλαδή ότι δεν του πήγε κανένας κρατούμενος ένα πακέτο τσιγάρα. Αλλά θα μου πεις, τούτα εφόσον είναι αληθινά περιστατικά, επιβάλλεται αναθεώρηση σκέψης και δράσης ΕΝΤΟΣ και ΕΚΤΟΣ των τειχών και διοχέτευση ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ προς άλλη κατεύθυνση, θα' λέγε κάποιος που γνωρίζει τα ΕΚΤΟΣ, αλλά αδυνατεί να συλλάβει το μέγεθος της πλειονότητας του εγκαταλελειμμένου –εξαρτημένου προσκυνημένου-συμβιβασμένου ΕΝΤΟΣ των τειχών.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ 2007 ΚΑΙ ΞΑΝΑ 2008

Συναντώ εκείνον τον κρατούμενο που σας έλεγα. Ήμουν αυτόπτης των όσων θα σας πω. Διευθυντής Μαλανδρίνου και Αρχιφύλακας Κορίνθου ΑΔΕΡΦΙΑ από την ίδια μητέρα. Ωχ! Αμέσως σκέφτηκα πως θα ''καλοπεράσει'' ο κρατούμενος που σας έλεγα, γιατί είχα μάθει από πολλούς στο Μαλανδρίνο, πως του Διευθυντή του' χε δώσει κάνα δυο κλωτσιές τότε στην αναμπουμπούλα (εξέγερση) του Απρίλη, φεύγοντας μεταγωγή για Διαβατά. Έτσι κι έγινε. Και την πρώτη και τη δεύτερη φορά, του φόρτωσαν πειθαρχικά και ένα δικαστήριο, τα υπόλοιπα είναι λίγο πολύ γνωστά.

(ΝΤΑΛΙΚΕΣ ΤΟ ΣΟΠΑΚΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΟΠΑΛΟΦΟΡΟΥΣ).

Σίγουρα, θα θες να με ρωτήσεις εσύ που τα διαβάζεις, τι νόημα έχει να μας πεις τι είδες, τι άκουσες, τι έμαθες για εκείνον τον κρατούμενο. ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΙΟ... Για τον κρατούμενο εκείνον, αλλά και για τον άλλον και για άλλους, που είναι αρκετοί, όμως δεν είναι πλειοψηφία δεν έχει κανένα νόημα ή καμιά αξία να ακούσεις ή να διαβάσεις τι έγινε...

ΕΧΕΙ ΟΜΩΣ ΝΟΗΜΑ ΚΑΙ ΑΞΙΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ, ΓΙΑ ΕΣΑΣ ΟΛΟΥΣ ΠΟΥ ΣΤΕΚΕΣΤΕ ΔΙΠΛΑ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΚΟΝΤΑ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ, ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΛΩΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ, ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΜΕ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΚΟΣΤΟΣ, ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

Κλείσε τα μάτια και φαντάσου μια εικόνα 1-2-3 50 100 200, αν θέλεις, ατόμων ή και περισσότερων να φωνάζουν μαζί με τη δική σου φωνή «ΛΕ-ΛΕ ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ» ...(Εννοείται πως θέλουμε τη λευτεριά όλων και τη κατάργηση των φυλακών).

Άνοιξε τα μάτια τώρα, και κοίτα από τους 900 κρατούμενους (Διαβατά) , καμιά 20αριά κρεμασμένους με πάθος να ανταποκρίνονται και να ανταποδίδουν το συνθηματάκι, καμιά 100στη άτομα στο προαύλιο να κοιτούν, 10 να παίζουν μπάλα και να φωνάζουν, για να ταπώνουν τις φωνές σας υπό το άγρυπνο βλέμμα των ανθρωποφυλάκων (παρουσία στο προαύλιο για ανίχνευση καλής συμπεριφοράς ή εκτέλεση εντολών).

Στους διαδρόμους των ορόφων να χτυπούν τα πούλια του ντόμινο και στους θαλάμους να το παίζουν αδιάφοροι οι νταγκλαρισμένοι από τη παροχή ουσιών-απλόχερα της υπηρεσίας σε τέτοιες καταστάσεις-.

ΝΑΙ ΞΕΡΩ, ξέρω ότι αυτό ακούγεται και μπορεί να είναι, διασπαστικό-διχαστικό και όχι τούτης της στιγμής. ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΕΓΩ ΤΟ ΞΕΡΩ...

ΟΜΩΣ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΟ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΤΗ ΠΑΤΡΑ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΠΕΡΑ, ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΑ ΠΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΑΝΑΛΛΑΒΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΟΥ.

Τούτα ακόμη κι εγώ δεν θα τολμούσα να τα πω, γιατί συμφωνώ πως είναι διασπαστικά ΑΛΛΑ αν αναλογιστούμε το κόστος του να σιωπούμε στο όνομα της ενότητας , θεωρώ πως τα γεγονότα της Αλικαρνασσού τότε, αλλά και τα γεγονότα του Κορυδαλλού πρόσφατα σε βάρος ενός κρατούμενου (με την άδεια και την εντολή της υπηρεσίας), είναι μια καλή ευκαιρία, να μας οδηγήσουν σε σκέψη και δράση πιο αποτελεσματική όσον αφορά την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα εντός των τειχών, σε συνεργασία με όλους εσάς εκτός των τειχών και στη διοχέτευση αλλά και την άρτια συγκομιδή της ενέργειας.

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΩ ΜΕ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ, ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΙ ΕΜΑΘΑ, ΤΙ ΑΚΟΥΣΑ, ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΣΕ ΕΚΕΙΝΟΝ, ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ Ή ΑΛΛΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ, (ειδικά στη μετά- Μαλανδρίνο εποχή) ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΑ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ. ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ ΕΙΝΑΙ, ΝΑ ΤΟ ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΟΔΕΥΕΤΕ ΕΝΕΡΓΕΙΑ, ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΧΩΡΙΣ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΛΟΓΟ, ΣΤΕΚΟΜΕΝΟΙ ΔΙΠΛΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΠΑΡΟΝΤΕΣ ΣΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ. Από όσα έχω δει, έχω ακούσει, έχω μάθει- για να αποφύγουμε καταστάσεις που θα διασπάσουν ή θα διχάσουν τους κρατούμενους-απαραίτητη είναι η γνώση. Αν λοιπόν ακούσειςακούσετε κι από άλλους, εντός των τειχών, ότι έτσι έχουν τα πράγματα, πράξτε κατά συνείδηση.

Εγώ αν έκλεινα τα μάτια μου να φανταστώ τον εαυτό μου ανάμεσα σε αυτούς που αγωνίζονται με στόχο τη κατάργηση των φυλακών και βρισκόμουν εκτός των τειχών, θα αναζητούσα αγωνιωδώς την ΑΛΗΘΕΙΑ εντός των τειχών, για να διοχετεύσω την ενέργειά μου σε φίλους-συντρόφους που είχαν την ατυχία από συρραφή άτυχων γεγονότων και χαλκευμένων-μεταφερόμενων-φυτεμένων στοιχείων, να βρεθούν στα νύχια της κρατικής βίας και των ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΩΝ ΒΟΘΡΩΝ-ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ.

(Για να μη παρεξηγηθούν τα γραπτά μου, δεν θα τολμούσα να προτείνω σε κανέναν να μη σταθεί δίπλα και κοντά σε όλους τους κρατούμενους).

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥΣ.

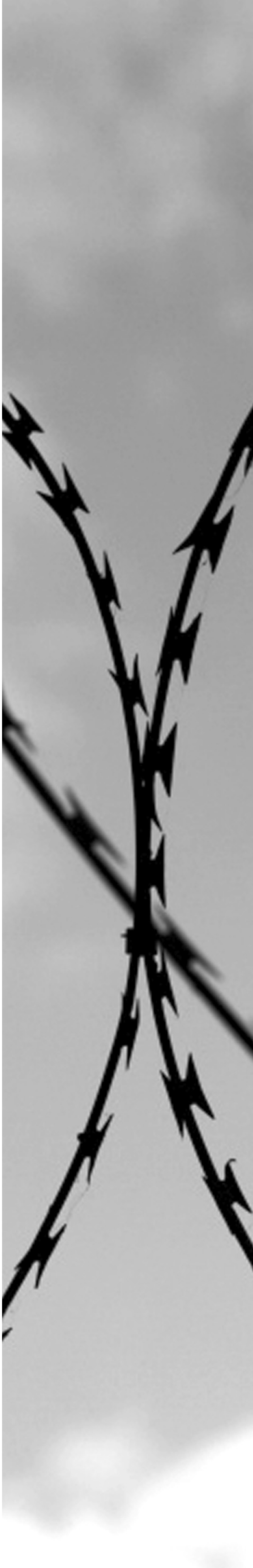
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ-ΑΝΑΡΧΙΚΟ-ΑΝΘΡΩΠΟ, ΛΑΜΠΡΟ ΦΟΥΝΤΑ.

Αγωνιστικούς χαιρετισμούς ,

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΛΛΗΣ

ΙΟΥΝΗΣ 2010 ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

Απόδραση από τη λήθη (απόπειρα 1η)

Πάντα θυμάμαι τον εαυτό μου, κάθε φορά που περνούσα έξω από τις φυλακές, ασυναίσθητα να κοιτάει τις ψηλές μάντρες με τα συρματοπλέγματα στην κορυφή τους. Ποιες φυλακές δηλαδή; Να, απλώς κάθε φορά που πήγαινα σε κάποιους φίλους στη Νίκαια με το μηχανάκι κι έπαιρνα τη Γρηγορίου Λαμπράκη, η φυλακή του Κορυδαλλού και τα πέτρινα τείχη του, μαγνήτιζε το βλέμμα μου. Δεν ξέρω γιατί συνέβαινε αυτό. Ήταν επειδή κατά καιρούς είχα βρεθεί σε δρόμους πέριξ αυτής, αλλά ποτέ σε απόσταση αναπνοής, με αφορμή πορείες αλληλεγγύης για φυλακισμένους συντρόφους, καθώς όλες οι δίοδοι για να την πλησιάσουμε ήταν ασφυκτικά μπλοκαρισμένες από αστυνομικές δυνάμεις; Ή απλώς αυτό το ογκώδες κι επιβλητικό κτίριο που έκρυβε με απίστευτη επιμέλεια ό,τι διαδραματίζονταν στα εσώψυχά του, έναν άγνωστο κόσμο με δικούς του νόμους και κανόνες, με ηρωικές ή μαρτυρικές ιστορίες ανθρώπων, μου κέντριζε την περιέργειά μου;

Τώρα που το καλοσκέφτομαι είχα βρεθεί κι άλλη μία φορά έξω από τη φυλακή. Ήταν μου φαίνεται άνοιξη του 2003, όταν διαδηλώναμε μπροστά από το "σωφρονιστικό" κατάστημα της Λάρισας. Ένα ακόμα μπουντρούμι στα προάστια της ομώνυμης πόλης, δίπλα από ένα σχολείο. Ο κρατούμενος εκεί έχει το δυστυχές προνόμιο να ζει την κλιματική παράνοια του θεσσαλικού κάμπου. Το καλοκαίρι να βράζει στο ζουμί του σε θερμοκρασίες 43 βαθμούς Κελσίου και το χειμώνα να ψάχνει να βρει ζεστασιά κάτω από πολλές κουβέρτες για να γλιτώσει από τους μονοψήφιους ή και διψήφιους βαθμούς Κελσίου κάτω του μηδενός. Σκέτη τρέλα. Πληροφορία που έμαθα μιλώντας εκ των υστέρων από κρατούμενους που ήταν ή πέρασαν από κει και μου την επιβεβαίωσε απόλυτα ο Βαγγέλης Πάλλης στην καθημερινή μας επικοινωνία το καλοκαίρι του 2008.

Η συγκέντρωση είχε κανονιστεί σε μία κεντρική πλατεία της πόλης που περιτριγυρίζονταν από καφετέριες. Μου δημιουργήθηκε η εντύπωση πως οι ντόπιοι μας κοιτούσαν αμήχανοι σαν να αντίκριζαν κάτι που τους ήταν παντελώς άγνωστο ή εξωγήινο. Είχαμε ανέβει στη Λάρισα γιατί είχαν κυκλοφορήσει φήμες πως φτιαχνόταν μια καινούργια πτέρυγα, επίσης απομονωτικού τύπου, για να υποδεχτεί τους ανθρώπους που είχαν εμπλακεί στην υπόθεση της Ε.Ο. 17Ν. Αυτό σήμαινε τη μεταγωγή τους από την ειδική πτέρυγα του Κορυδαλλού που ήδη κρατούνταν και άρα πολλαπλά προβλήματα για τους ίδιους, τις οικογένειες και τους δικηγόρους τους, λόγω της απόστασης από την Αθήνα. Δεν είναι κι εύκολο να διανύσεις αυθημερόν εφτακόσια χιλιόμετρα για μισή ή μία ώρα επισκεπτήριο. Άμεσα αντανακλαστικά, λοιπόν, και το μαύρο σμήνος σε θέση μάχης στην πλατεία της Λάρισας και μετέπειτα πορεία ως τις φυλακές. Η πορεία όταν ξεκίνησε, όπως ήταν φυσικό, τράβηξε τα βλέμματα των ντόπιων απ' όπου περνούσε και όπως ήταν αναμενόμενο, μόλις φτάσαμε στον προορισμό μας μάς περίμεναν δυο-τρεις κλούβες των ΜΑΤ και στοιχισμένες πράσινες στολές με περιεχόμενο που έφερνε σε ανθρώπους, απαγορεύοντας το περαιτέρω πλησίασμα στη φυλακή.

Συνθήματα και φωνές από εμάς, χέρια που έβγαιναν όσο μπορούσαν έξω από τα κάγκελα των κελιών που χαιρετούσαν ανεμίζοντας μπλούζες και σεντόνια, σφυρίζοντας με δύναμη. Η απόσταση απαγορευτική, ώστε να φαίνονται τα πρόσωπά τους, έτσι ο καθένας σχημάτιζε στο μυαλό του μια φανταστική εικόνα ενός ανθρώπου που απελπισμένα προσπαθεί να ανταποδώσει αυτό που εισπράττει. Την αλληλεγγύη άραγε ή την ανθρώπινη παρουσία; Ποιος ξέρει...

Η πορεία άφησε σε όλους μας μια καλή αίσθηση. Είχε παλμό, ένταση, κόσμο και ενθουσιασμό. Αυτό όμως που έχει μείνει βαθιά χαραγμένο στη μνήμη μου από εκείνη τη μέρα ήταν μια εικόνα που αγνοώ αν και πόσοι είχαν την τύχη να τη δουν. Την ώρα που ήμασταν στην τελική ευθεία για τη φυλακή και περνούσαμε ανάμεσα από τις τελευταίες κατοικίες της πόλης και η ατμόσφαιρα όσο πλησιάζαμε δονούταν από συνθήματα που γινόντουσαν όλο και πιο δυνατά, ώστε να μας ακούσουν οι εντός των τειχών, το μάτι έπιασε στο μπαλκόνι ενός διώροφου, σχετικά παλιού, σπιτιού μια ανθρώπινη φιγούρα. Κοιτάζοντας πιο προσεκτικά είδα έκπληκτος ότι ήταν ένας γεράκος γύρω στα 80, εμφανώς συγκινημένος, που με δάκρυα στα μάτια χαιρετούσε την πορεία! Τι να του θυμίζαμε άραγε; Τι μνήμες ανασύραμε από τα βάθη του εγκεφάλου του, τις οποίες παραλλήλιζε μ' εκείνο που έβλεπε εκείνη τη στιγμή; Άγνωστο και ελάσσονος σημασίας. Σημασία είχε το ίδιο το γεγονός και ο χείμαρρος συναισθημάτων που προκαλούνταν εκατέρωθεν. Δεν είναι και λίγο να αντιλαμβάνεσαι στο τώρα ότι αυτό που κάνεις έχει αντίκρισμα δύο νοσταλγικά δάκρυα ενός ανθρώπου που νοτίζουν τα ίχνη ενός παρελθόντος, που κατά ένα περίεργο τρόπο συναντά το μέλλον που είναι όμως το δικό σου παρόν. Ένα παρόν που από τη μία το συνδιαμορφώνεις συντροφικά με άλλους κι απ΄ την άλλη το βιώνεις μοναδικά ως μοναδικό και διαφορετικό ον μέσα σ' ένα σύνολο.

Τελοσπάντων όποιος κι αν ήταν ο λόγος που κολλούσα μες την εικόνα της φυλακής, τελικά η περιέργεια "σκότωσε" τη γάτα. Και τι γάτα! Οπλισμένοι μέχρι τα δόντια κι έτοιμοι για όλα ή έτσι νόμιζα τουλάχιστον. Να πω την αλήθεια, όταν φέρελπις νέος και αναρχικός στο σούρουπο του '97 και για τα υπόλοιπα χρόνια που έτρεχα, βουτούσα χωρίς δεύτερη σκέψη μέσα στη χύτρα των κοινωνικών ζυμώσεων, είχα την πεποίθηση ότι δεν θα με έπιαναν ποτέ. Εμένα, τη γάτα! Αλλά φευ, τι πλάνη! Αν και με μια πιο ψύχραιμη αναδρομή στα πεπραγμένα μου, όπως λένε και στην πιάτσα, ψιλοφτούρισα. Όχι πάρα πολύ, αλλά άντεξα να περπατάω σαν τον αναστενάρη σε αναμμένα κάρβουνα για περίπου οχτώ χρόνια μέχρι που τελικά κάηκε η γούνα μου. Γιατί σε αναμμένα κάρβουνα πατούσα με τον τρόπο που είχα αποφασίσει να μετάσχω στα προπαρασκευαστικά έργα, αυτά τα απαραίτητα κατά την κρίση μου, που θα έστρωναν το έδαφος για την έλευση της μελλοντικής και απόλυτα ποθητής επανάστασης.

Δεν ήθελε πολύ λοιπόν το κακό να γίνει και λίγο το ένα, λίγο τ' άλλο, λίγο και η διαολεμένη η τύχη μου που με παράτησε σύξυλο σε μία από τις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής μου, να παλέψω μόνος μου τρεις λυσσασμένες σφαίρες μπάτσων με τ' όνομά μου πάνω τους, συστημένες να με συνοδέψουν στο ταξίδι χωρίς γυρισμό – αλλά που τελικά σα γνήσια εφτάψυχη γάτα, για άγνωστη αιτία έμεινα στην αποβάθρα χωρίς να επιβιβαστώ στη βάρκα του γνωστού μαυροφορεμένου βαρκάρη – βρέθηκα εκεί που με έτρωγε η περιέργεια να δω τι γίνεται. Εκεί που όπως ξανανέφερα, δεν περίμενα όταν ήμουν μικρός και φέρελπις αναρχικός, ότι θα ερχόμουν.

Πίσω απ' τα σίδερα...

Ένα νέο κεφάλαιο άνοιξε στη ζωή μου από τότε και ακόμα δε λέει να κλείσει. Είναι βλέπεις που με πιάσανε για βαρύτατο αδίκημα, σύμφωνα με τον ποινικό κώδικά τους. Ληστεία τράπεζας

με λεία 110.000 ευρώ, πασπαλισμένη επιδέξια με άλλες έξι ανεξιχνίαστες παρόμοιες υποθέσεις και σωρό άλλων κακουργημάτων, που τα τσακάλια της ασφάλειας βρήκαν εύκολο να φορτώσουν -διεκπεραιώνοντας το ιερό τους λειτούργημα με την απόλυτη αίσθηση επαγγελματισμού και τιμιότητας που ανέκαθεν τους χαρακτήριζε- αλλά και τρία εντάλματα σύλληψης για τρεις φίλους και συντρόφους. Τον Μάριο, τον Γρηγόρη και τον Σίμο που τους βάφτισαν συνεργούς και συγκατηγορούμενους, που στην πάροδο του χρόνου μετονομάστηκαν αρχιληστές, συνδετικός κρίκος για την εξάρθρωση των εγχώριων ομάδων ένοπλης πάλης και τρέχα γύρευε τι άλλο γράφτηκε σε διάφορες "έγκριτες" βρωμοφυλλάδες ή ειπώθηκε από "αναμφισβήτητου ήθους και αξίας" τηλεδημοσιογράφους ασφαλίτικης προπαγάνδας. Αποτέλεσμα; Τον Οκτώβριο του 2009 η νεοσυσταθείσα τρομοκρατική κοινοβουλευτική οργάνωση ΠΑΣΟΚ να τους επικηρύξει για 600.000 ευρώ, κάνοντας τη ζωή τους ακόμα πιο δύσκολη, καθότι ήταν ήδη οι ίδιοι φυγόδικοι και κρυμμένοι για τα μάτια των διωκτικών αρχών μιας και αρνήθηκαν να αποδεχτούν τα εντάλματα της σύλληψής τους.

Κι αν το κακό σταματούσε εκεί, δύσκολα μεν, θα μπορούσε να το έπινε κάποιος το πικρό τούτο ποτήρι. Όχι όμως, ο διάολος έπρεπε να σπάσει πάλι το ποδάρι του. Όχι για μένα αυτή τη φορά, αλλά για τον Σίμο. Κι αυτή τη φορά δεν το έσπασε απλώς, αλλά στην κυριολεξία το έκοψε. Μια ένοπλη ληστεία στο Praktiker στην Πειραιώς στο ύψος του Γκάζι. Φωνές, πυροβολισμοί, τραυματισμοί, χαμός. Οι αστυνομικοί φτάνουν στο σημείο του περιστατικού και ακούν να τους λέει ένας αυτόπτης μάρτυρας για έναν από τους δράστες που ήταν ψηλός και ήδη η πεταλούδα στο Βιετνάμ είχε κουνήσει τα φτεράκια της, ώστε ο τυφώνας να χτυπήσει στον Κεραμεικό. Και μάλιστα εις διπλούν, καθώς εκτός από τον τυχαίο εντοπισμό, σύλληψη και βαρύτατο τραυματισμό του Σίμου, ένας άλλος φίλος και σύντροφος, ο Άρης πιάστηκε στην ίδια περιοχή και τελικά προφυλακίστηκε με τις πιο αστείες και πέρα ως πέρα κατασκευασμένες κατηγορίες. Ανακάλυψη καθυστερημένη από τις διωκτικές αρχές μέσα στο γραφείο του ανακριτή, λίγο πριν αφεθεί ελεύθερος από τα πλημμελήματα που τον βάρυναν από τη σύλληψή του στον Κεραμεικό. Και δεν έφτανε ότι του έκλεψαν στο παρά πέντε την ελευθερία, αλλά του στέρησαν και τον πατέρα για τον ίδιο, τον σύντροφο για εμάς, καθώς η καρδιά του δεν άντεξε τόση αδικία, οργή κι αγανάκτηση και μας αποχαιρέτησε για πάντα. Κι αν κάτσω κι απαριθμήσω τον τελευταίο καιρό, από τότε που ξημέρωσε το αναθεματισμένο 2010, όλες τις στενάχωρες εξελίξεις που διαδραματίστηκαν στον αναρχικό χώρο, θέλω μόνο για τα ονόματα των εμπλεκομένων σ' αυτές, τουλάχιστον προσεκτική μνήμη για να μην ξεχάσω κανέναν ή καμία σύντροφο. Όπως τον Λάμπρο που ακόμα μια συστημένη σφαίρα μπάτσου στα στενά της Δάφνης, την ώρα που απαλλοτρίωνε ένα αυτοκίνητο στα πλαίσια γενικότερων σχεδιασμών που αφορούν τον ταξικό πόλεμο, αφαίρεσε τη ζωή του. Όπως τον Χάρη, τον Παναγιώτη, την Κωνσταντίνα, τον Ηλία, τον Γιώργο, τον Πολύκαρπο, τον Βαγγελάκη, τον Χρίστο, τον Bonano, την Πόλα, τον Νίκο, τον Βαγγέλη, τον Κώστα, τον Χριστόφορο και τον Σαράντο.

Αφήνοντας θλιβερή και τραγική αποτίμηση του 2010 και επανενώνοντας τη γραφή στις σκοτεινές μέρες του παρελθόντος μου, στην απαρχή μιας σιδερόφραχτης ζωής, το searching στο βιολογικό σκληρό δίσκο σταματάει κάπου στα τέλη Γενάρη του 2006.

Ακόμα θυμάμαι λοιπόν εκείνο το ηλιόλουστο πρωινό που μου ανακοίνωσαν οι μπάτσοι στο Γενικό Νοσοκομείο Αθηνών ότι πρέπει να ετοιμαστώ και να φύγουμε για το νοσοκομείο κρατουμένων "Άγιος Παύλος". Το θυμάμαι έντονα γιατί σήμανε τη λήξη οριστικά ενός χιονιά που είχε πλήξει όλη την ελληνική επικράτεια, φέρνοντας χάος και κομφούζιο στις αστικές περιοχές παραλύοντας σχεδόν τα πάντα, αχρηστεύοντας για λίγες μέρες όλη την οργανωμένη δομή των μεγαλουπόλεων, ακυρώνοντας συγκοινωνίες, προγραμματισμένες, αλλά και καθημερινές εργασίες στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

Ήταν εκείνος ο χιονιάς ή τουλάχιστον μια ισχυρή δόση κακοκαιρίας που περιμέναμε σύμφωνα με τα δελτία του καιρού να λειτουργήσει βοηθητικά για την επίτευξη των ανίερων σκοπών μας. Να ληστέψουμε την Εθνική Τράπεζα στην συμβολή των οδών Ιπποκράτους και Σόλωνος. Κεντρικό σημείο στην καρδιά της Αθήνας με αισιόδοξες προβλέψεις για μεγάλες αποδόσεις με τη συνοδεία βέβαια ενός υπέρμετρου ρίσκου, σχεδόν απαγορευτικού. Όχι πως θα αναβάλαμε την ημέρα του χτυπήματος σε περίπτωση που δεν μας ευνοούσε ο καιρός. Δεν ήμασταν τέτοια παιδιά. Η ημέρα είχε αποφασιστεί. Δευτέρα στις 16 του Γενάρη. Άσχημη μέρα για να επιχειρήσεις να εκτελέσεις μια τέτοια ενέργεια, καθώς στην αρχή της εβδομάδας όλοι είναι στη θέση τους και έτοιμοι να επιτελέσουν το καθήκον τους και δει και σημαντικότερον οι μπάτσοι, αλλά κάτι μας έσπρωχνε μανιωδώς στο χείλος του γκρεμού.

Τελικά ο καιρός μας έπαιξε άσχημο παιχνίδι κι εκείνο το πρωινό της Δευτέρας, ο ήλιος θριαμβευτικός και περήφανος για τη νίκη του μέσα στην καρδιά του χειμώνα είχε ανέβει ψηλά κι ανεμπόδιστα εκτόξευε τη θερμή του ακτινοβολία στους πολίτες της Αττικής. Αποτέλεσμα; Αφενός μεν όλοι να έχουν βγει να κάνουν τις δουλειές ή τις βόλτες τους, γεγονός που λειτουργούσε θετικά για εμάς τους ανίερους, καθώς το κέντρο έμοιαζε με παχύρευστο ανθρώπινο ποτάμι που με δυσκολία μπορούσες να κινηθείς, αφετέρου δε εγώ μέσα στο αμάξι μαζί με τους άλλους, τίγκα στα πουλόβερ, τα μπουφάν και τα πολεμικά μέσα απαλλοτρίωσης, αναψοκοκκινισμένος και ιδρωμένος έβγαζα τη μπέμπελη, βρίζοντας την κακή μας τύχη παρακολουθώντας όλες τις πεζές περιπολίες στο κέντρο της Αθήνας να παρελαύνουν χαμογελαστές κάτω από τον καυτό ήλιο.

Σκεπτικοί και νευρικοί έχοντας δει τα πρώτα κακά σημάδια φτάσαμε στο σημείο συνάντησης και εκκίνησης για τον τελικό προορισμό μας, όπου συναντήσαμε και τους υπόλοιπους. Περίεργη αίσθηση μας τύλιγε σίγουρα όλους. Ήμασταν ένα μικρό πηγαδάκι συνωμοτών, αποστασιοποιημένο απ' ό,τι συμβαίνει γύρω του, ξένοι προς το γενικό εύθυμο κλίμα που αναδυόταν στην ατμόσφαιρα, απ' όσους είχαν κατέβει στο κέντρο της πόλης λόγω της ηλιόλουστης μέρας. Το δικό μας το σύμπαν ήταν έτη φωτός μακριά εκείνη τη στιγμή και γι' αυτές

που θα ακολουθούσαν σε σχέση με αυτό που άνηκαν όλοι οι υπόλοιποι. Το δικό μας το σύμπαν θα συγκρουόταν με το δικό τους και μάλιστα βίαια κάνοντας αισθητή την παρουσία μας εντός ολίγων λεπτών, όταν θα διαταράζαμε τις παράλληλες και σπανίως τέμνουσες πορείες των διαφορετικών ζωών μας. Εμάς και αυτών. Μια στιγμιαία εισβολή ενός κόσμου μέσα σ' έναν άλλον που θα δημιουργούσε ανεξέλεγκτα αλυσιδωτά γεγονότα. Ένα ακόμα ράπισμα στην κανονικότητα και στην οριζόντια και ευθύγραμμα συντεταγμένη αλληλουχία των πραγμάτων. Κάτι σαν μια καραμπόλα στην εθνική οδό, όπου η πράξη ενός βιαστικού ή απρόσεκτου οδηγού παρασέρνει μαζί του και τις τύχες των υπόλοιπων ταξιδιωτών. Διαταράσσοντας και μπλοκάροντας την ομαλή κυκλοφορία τόσο όσο και το μέγεθος της καραμπόλας.

Αυτοί που μας περίμεναν ήδη στο σημείο του ραντεβού είχαν άσχημα νέα. Όπως ερχόντουσαν να μας συναντήσουν πέρασαν από μπλόκο μπάτσων το οποίο ήταν τόσο κοντά στο σημείο της επίθεσης που έθετε σε σοβαρό κίνδυνο την όλη επιχείρηση, σχεδόν την έκανε αδύνατη. Οι άμεσες αντιδράσεις του στυλ στ' αρχίδια μας, πάμε κι ό,τι γίνει ή δε γαμιέται ας το αναβάλουμε και βλέπουμε για άλλη φορά, εξισορροπήθηκαν με το να πάνε κάποιοι να δουν αν το μπλόκο είναι ακόμα εκεί και αναλόγως να πράξουμε. Τελικά οι μπάτσοι είχαν φύγει, αν και το "φύγει" είναι τόσο σχετικό στο κέντρο της Αθήνας και ειδικά για το σημείο που ήταν η τράπεζα, όσο σχέση έχει μια κατεψυγμένη πίτσα από σούπερ μάρκετ με μία πίτσα σε καλή πιτσαρία. Κι επειδή όπως είπα κάτι μας τραβούσε στο χείλος του γκρεμού αποφασίσαμε να πάμε, μιας και οι μπάτσοι είχαν "φύγει". Το τι ακολούθησε μετά προφανώς κι έχει άμεση σχέση με το νόμο του Μέρφυ, που λέει πως αν σου πέσει μια φέτα μαρμελάδα στο πάτωμα εννιά στις δέκα φορές θα πέσει από την πλευρά που είναι αλειμμένη. Το γεγονός δηλαδή ότι όλα πήγαν στραβά, σίγουρα ανήκει στην ιστορία με τη μαρμελάδα, είναι αυτοί οι αναθεματισμένοι αστάθμητοι παράγοντες που μπορούν να ανατρέψουν τα πάντα και κυρίως ο απρόβλεπτος ανθρώπινος χαρακτήρας και συμπεριφορά. Ένας στρόβιλος προσώπων και πραγμάτων που όταν σταματάει το λυσσασμένο στριφογύρισμά του ξεβράζει σ' ένα αστικό πεδίο, έναν ηλίθιο φρουρό τράπεζας τραυματισμένο από την επίσης υπέρμετρα ηλίθια βούλησή του να σταματήσει τη φυγή τεσσάρων ληστών σε μια απόλυτα παρεξηγημένη και λανθασμένη κατανόηση του ορίου εκτέλεσης του καθήκοντός του, ένα παρατημένο αμάξι που ποτέ δεν ξεκίνησε, μια τσάντα με όπλα και λεφτά, τρεις ανθρώπους που μανιασμένα χάνονται μέσα στο ουδέτερο πλήθος και τον υποφαινόμενο λαβωμένο στα χέρια των διωκτών του.

Ο ίδιος λοιπόν αδιάφορος για το τι συμβαίνει δισεκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά του, ήλιος, που ζέστανε εκείνη τη χειμωνιάτικη μέρα του Γενάρη, ήταν αυτός που είχε κάνει πάλι την εμφάνισή του εκείνο το πρωινό στο νοσοκομείο και δημιουργεί αυτές τις παράλληλες προβολές μνήμης.

Το περίμενα ότι θα γινόταν κάποια στιγμή. Ήξερα ότι είχαν ασκήσει πίεση να με βγάλουν νωρίτερα από τη μονάδα εντατική θεραπείας και είχα μάθει ότι βιαζόντουσαν να με ξαποστείλουν στη φυλακή – νοσοκομείο. Να με ξεφορτωθούν από πάνω τους. Είχα ακόμη τα

συρραπτικά – ράμματα, μεταλλικά σιδεράκια σε σχήμα Π, σαν κι αυτά που καρφώνουν τις ταπετσαρίες πάνω στο σκελετό ενός καναπέ, από το ύψος του στήθους ως κάτω στη βουβωνική χώρα και γενικώς κάτι ψιλομερεμετάκια, αλλά όσο κι αν διαμαρτυρόμουν ότι ακόμα δεν πρέπει να φύγω από το νοσοκομείο, τα γουρούνια είχαν πάρει εντολές από τον ανώτερο. Κι αφού το είπε ο ανώτερος τι να κάνω κι εγώ; Άρχισα μετά πολλών κόπων και βασάνων να μαζεύω τα πράγματά μου, σακατεμένος κι ανίκανος έστω και να κρατήσω ίσιο το κορμί μου. Λεπτομέρειες αδιάφορες για τον ανώτερο. Ήταν κι αυτά προφανώς στο τίμημα που ήδη είχα αρχίσει να πληρώνω για τις επιλογές μου.

Κι όμως οι τελευταίες πινελιές της εσπευσμένης μου εκδίωξης απ' το νοσοκομείο δεν είχαν μπει ακόμα. Πριν καταφέρουν δυο ντουζίνες ασύρματοι, όπλα, αρβύλες κι άλλοι τόσοι προβληματικοί εγκέφαλοι να συντονιστούν στην επιχείρηση "ασφαλής αποχώρηση", να 'σου και καταφτάνει πάνω στην ώρα η μάνα μου πρωινή-πρωινή για το καθιερωμένο επισκεπτήριο με τον κανακάρη της.

Η μάνα μου... Η κυρία Ελένη που τη χωρίζουν από τον γιο της μόνο δεκαεφτά χρόνια, γι 'αυτό και όποτε ανοίγαμε μαζί, τη δεκαετία του '90, την πόρτα στους πλασιέ βιβλίων, πάντα μας ρωτούσαν που είναι η μητέρα μας. Η κυρία Ελένη που στο άκουσμα της είδησης ότι είχα εμπλακεί σε ληστεία τράπεζας με πυροβολισμούς εκατέρωθεν που είχε κατάληξη το βαρύτατο τραυματισμό μου, γλίτωσε παρά τρίχα το νευρικό κλονισμό. Αν και όχι ολότελα, καθώς τελικά οι μπάτσοι της Γ.Α.Δ.Α. δεν κατάφεραν να της πάρουν κατάθεση, όταν η ίδια άρχισε να ουρλιάζει αλλόφρων μέσα στα ανακριτικά γραφεία. Θέλω να δω το παιδί μουυυυυυυυ... Τα 'χασαν και οι μπάτσοι με την αντίδραση της μάνας μου και τι να κάνουν; Μάνα ήταν και αγωνιούσε για το παιδί της. Να την πλακώσουν στο ξύλο; Να τη βάλουν στο κρατητήριο να μην την ακούν; Θα γινόταν κι αυτό, κι ακόμα χειρότερα αν γυρνούσαμε 60 ή και 35 χρόνια πίσω, είτε στις σκοτεινές μέρες του εμφυλίου το '46 ή στη μετέπειτα επταετία των θρασύδειλων καθαρμάτων της χούντας. Ήταν όμως 2006 και διανύαμε ήδη 30 χρόνια ψευδοδημοκρατικής κοινοβουλευτικής ολιγαρχίας, όπου οι φασίζουσες και σκληρές εξουσιαστικές συμπεριφορές κρυβόντουσαν ενίοτε πίσω από άλλες μορφές βίας που είναι πιο ευέλικτες και πιθανόν και πιο αποτελεσματικές. Τέλος πάντων τα ουρλιαχτά της μάνας μου την έφεραν άρον-άρον στο νοσοκομείο που με κρατούσαν και η κατάθεση δόθηκε αργότερα. Σίγα μην τη ξεχνούσαν τα σαΐνια!

Έτσι αυτό το κράμα γυναίκας με ισχυρές δόσεις μητρικού ενστίκτου που σα γνήσιο θηλυκό γινόταν ύαινα όταν ένιωθε ότι κάποιο από τα παιδιά της κινδύνευε και απειλούταν, θεριό ανήμερο σε σχέση με την καθημερινή της στάση απέναντι σε θεσμούς, εξουσίες και εθελοντικές νόρμες, εκείνο το πρωί εμφανίστηκε απροετοίμαστη για το τι συνέβαινε εκείνη τη στιγμή, αλλά ετοιμοπόλεμη σα γνήσια μάνα για οτιδήποτε έθετε σε κίνδυνο τη σωματική και ψυχολογική ακεραιότητά μου.

Όπως εύκολα μπορεί να αντιληφθεί κανείς για ένα μικρό χρονικό διάστημα η απαγωγή-μεταγωγή μου για το νοσοκομείο κρατουμένων πάγωσε μέχρις ότου η "αρμόδια", δηλαδή η μάνα μου,

επιστέψει όπως είπε με τους γιατρούς που με είχαν υπό την επίβλεψή τους και που -όπως πάλι η ίδια είπε- ήταν οι μόνοι κατάλληλοι να πουν αν πρέπει να πάρω εξιτήριο. Και έτσι έγινε. Ένα μπουλούκι ανθρώπων με άσπρες μπλούζες, ανάστατοι και φανερά έκπληκτοι, φάνηκε από μακριά, με προμετωπίδα του τη μάνα μου, κατευθυνόμενο προς το φορείο που είχε ήδη τροχιοδρομηθεί προς αναχώρηση.

-Ποιος διέταξε την έξοδο του ασθενή απ' το νοσοκομείο, ρώτησε ένας γιατρός τους μπάτσους.
-Έχουμε εντολές άνωθεν κύριε, δεν είναι δική μας απόφαση.
-Μήπως μπορώ να μιλήσω ο ίδιος στον ανώτερό σας;
-Μισό λεπτό να συνεννοηθώ...

Κι ενώ αρμόδιοι και υπεύθυνοι ξιφουλκούσαν λεκτικά, το φορείο οδηγήθηκε πίσω στο δωμάτιο, ώστε να μου ρίξουν τελικά –όπως εξελίχτηκε η μάχη γιατρών μπάτσων- μια τελευταία ματιά. Να αφαιρεθούν τα τελευταία ράμματα, να συνταγογραφηθούν κάποια φάρμακα που θα έπρεπε να συνεχίσω να παίρνω και να μου δοθούν διαβεβαιώσεις ότι τα δύσκολα και η σημαντικότερη φροντίδα στα τραύματά μου τελείωσε και πως το μόνο που απέμεινε ήταν να αρχίσω να ανακτώ τις δυνάμεις μου με ξεκούραση και μπόλικο φαγητό. Αυτή βέβαια ήταν η μισή αλήθεια ή καλύτερα ένα καλοτυλιγμένο ψέμα σε συσκευασία ανημποριάς. Οι διαμάχες γιατρών, μάνας και μπάτσων έφτανε στ' αυτιά μου, με τους μεν να επιμένουν ότι δεν είμαι έτοιμος για εξιτήριο και τους δε να απαντούν μονότονα πως απλώς εκτελούν εντολές. Φυσικά όπως ήταν αναμενόμενο επικράτησε η εκτέλεση εντολών.

Μήπως ήταν όμως και η πρώτη φορά που η πλάστιγγα έγερνε υπέρ των μπάτσων και των γαμημένων εντολών τους; Το ίδιο δεν είχε γίνει με το θέμα φύλαξής μου μέσα στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας; Με το ιατρικό επιτελείο να αντιστέκεται επιτυχώς μια-δυο μέρες μπροστά στις πιέσεις των δυνάμεων ασφαλείας να εισέλθουν εντός του χώρου, θέτοντας ως βασικό τους επιχείρημα, ότι κάτι τέτοιο θα ήταν επικίνδυνο, όχι μόνο για τη δική μου υγεία, αλλά και για τους άλλους ασθενείς. Θα ήταν όμως αφελές να πιστεύει κάποιος ότι θα υπερίσχυαν βασικές ανθρώπινες αξίες εναντίον του νέου δόγματος καταστολής και ασφάλειας.

Μήπως το ίδιο δεν έγινε όταν ο διευθυντής της Μ.Ε.Θ. ήρθε συντετριμμένος να μου ανακοινώσει ότι αδυνατεί να με κρατήσει περισσότερο υπό τη δική του εποπτεία, ενώ το επέβαλλε η κατάσταση της υγείας μου, καθώς δέχεται αφόρητες πιέσεις από τις διωκτικές αρχές για την έξοδό μου από τη μονάδα εικοσιτετράωρης παρακολούθησης και τη συνέχιση της νοσηλείας μου στην οφθαλμιατρική πτέρυγα! Γιατί εκεί κι όχι στη χειρουργική; Μα πάλι για λόγους ασφαλείας. Απαιτούσαν οι μπάτσοι να εκκενωθεί ένας ολόκληρος θάλαμος χειρουργικής απ' όλους τους ασθενείς για να με φυλούν, έτσι όπως πίστευαν ότι έπρεπε, κάτι που ήταν αδύνατον για το νοσοκομείο. Έτσι οδηγήθηκα σ' ένα δωμάτιο της οφθαλμιατρικής πτέρυγας, το οποίο ήταν κι έτοιμο, καθώς απ' ότι πληροφορήθηκα είχε "φιλοξενήσει" τον Δημήτρη Κουφοντίνα, στην απεργία πείνας που είχε πραγματοποιήσει για να αφαιρεθεί το πλέγμα που είχε τοποθετηθεί πάνω απ' το

προαύλιο της πτέρυγας που κρατούταν. Έτοιμο... Ναι ήταν έτοιμο. Δηλαδή δεν υπήρχε, μάλλον είχαν αφαιρέσει ή πακτώσει καλύτερα, οτιδήποτε πάλι κατά τη γνώμη τους, μπορούσε να χρησιμοποιηθεί απ' τον κρατούμενο σε μια ενδεχόμενη απόπειρα αυτοκτονίας ή επίθεση στην ομάδα φύλαξης και φυσικά υπήρχαν κάγκελα στη μπαλκονόπορτα του δωματίου. Η τετράγωνη λογική της ηλιθιότητας στο απόγειό της.

Άραγε το δόγμα ασφάλειας και τρομοκράτησης δεν ήταν αυτό που ισοπέδωσε εν ριπή οφθαλμού κάθε ίχνος σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και υπόστασης μέσα σε ΄κείνο το δωμάτιο; Η απόλυτη αίσθηση σαδισμού και εκδίκησης δεν ωθούσε τους υπανθρώπους να παρακολουθούν τη μάνα μου να με ξεσκατώνει κατάκοιτο ακόμα στο κρεβάτι, χωρίς να αποστραφούν το βλέμμα τους ούτε για μια στιγμή; Η αγελαία τους συμπεριφορά για όσες μέρες ήμουν στη σφιχτή "αγκαλιά" τους δεν κατέληξε στο να με βρουν ο ανακριτής κι ο εισαγγελέας που είχαν έρθει για απολογία, να λαγοκοιμάμαι άυπνος και εξαντλημένος; Ή άραγε υπήρχε ίχνος ανθρωπιάς απ' τον αρχιβασανιστή Ι. Διώτη όταν με επισκέφτηκε άρον-άρον για κατάθεση διασωληνωμένο, φανερά ανίκανο να ψελλίσω ακόμα και μια ολόκληρη φράση, αγνοώντας, αλλά και απειλώντας την τραγική κατάσταση της υγείας μου;

Τα ερωτήματα είναι προφανώς ρητορικά και δεν τίθενται ως ακόμα μια κραυγή διαμαρτυρίας για τη καταπάτηση δημοκρατικών δικαιωμάτων, αλλά ως καταγραφή των όρων μέσα στους οποίους διεξάγεται πλέον η σύγκρουση μεταξύ αντίρροπων δυνάμεων, μεταξύ δυο τελείως διαφορετικών κόσμων. Απ' τη μια πλευρά έχουμε αυτούς που οραματίζονται μια κοινωνία πλήρως υποταγμένη κι ανελεύθερη εξυπηρετώντας τις ολιγαρχικές ορέξεις αχόρταγων κηφήνων κι απ' την άλλη αυτούς που μάχονται για αληθινή ισότητα, δικαιοσύνη κι ελευθερία, δημιουργώντας μια νέα πραγματικότητα μακριά από όρους όπως κέρδος, ανταγωνιστικότητα, εκμετάλλευση και κυριαρχία.

Καθώς οι ρόδες του φορείου περνούσαν βιαστικά πάνω από τις μικρές ανωμαλίες του δαπέδου του νοσοκομείου, που κάθε μια μεταφράζονταν σε οξύ πόνο στη χειρουργημένη πλάτη μου, η άγρια αγέλη εν μέσω φωνών κι αλλεπάλληλων αντικρουόμενων εντολών με οδηγούσε, προς μεγάλη της ανακούφιση, προς την οριστική μου έξοδο από το Γενικό Νοσοκομείο Αθηνών. Οι πρώτες ζεστές ακτίνες φωτός που συνάντησα στο προαύλιο χώρο, εκεί που με περίμενε το ασθενοφόρο και τ' αυτοκίνητα της συνοδείας για την ασφαλή μεταφορά μου στο νοσοκομείο κρατουμένων "Αγ. Παύλος", ήταν πραγματικά λυτρωτικές, σαν να καθάρουν την επί τρεις βδομάδες κουραστική συνύπαρξή μου με τους ένστολούς κέρβερους. Τα λίγα δευτερόλεπτα που πέρασαν μέχρι να με βάλουν στο ασθενοφόρο ήταν για μένα μια τελευταία ευκαιρία να αναπνεύσω αέρα και να κοιτάξω τον ήλιο χωρίς να παρεμβάλλονται κάγκελα ή σύρματα. Με σύντροφό μου τον ήλιο αποχαιρέτιζα οριστικά την ελευθερία μου μπαίνοντας στο πιο βαθύ χειμώνα της ζωής μου.

To be continued...

Δημητράκης Γιάννης
Φυλακές Δομοκού
10/9/2010

ΤΟΤΕ... ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΑ ΑΓΝΑ ΠΑΙΔΙΑ... ΣΗΜΕΡΑ...? ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΜΕ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΕΣ, ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΙΚΕΣ, ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΕΣ ΕΚΡΗΞΕΙΣ ΜΕ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΕΣ- ΑΚΡΑΙΕΣ - ΒΙΑΙΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ...!!

Σήμερα είμαι εικοσιπέντε χρονών. Μερικά χρόνια πίσω όταν ήμουν αρκετά μικρότερος, οι γονείς μου με πήγαιναν σε ειδικούς ψυχολόγους -ψυχαναλυτές. Το πρόβλημα που είχα, έχω και «θα ήθελα πλέον να το έχω μέχρι να πεθάνω» είναι "σχιζοφρενικά" ξεσπάσματα, ακραία και βίαια επεισόδια που ξεπερνούν κάθε όριο λογικής. Όλοι αυτοί οι παιδοψυχολόγοι-παιδοψυχαναλυτές "ΤΥΧΑΙΑ" είχανε καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα / διάγνωση, ότι δηλαδή έχω "παιδικά τραύματα"... Καλόοο!!! Όμως ήταν ένα μεγάλο ψέμα. Σημειωτέον τους είχα ήδη εξηγήσει-αναλύσει τα βιώματά μου από τα ιδρύματα όπου είχα περάσει-φιλοξενηθεί.

Άρχισα λοιπόν να ψάχνω μέσα μου, μόνος μου και χωρίς τη βοήθεια κανενός. Δεν ήξερα όμως κάτι πολύ σημαντικό, ότι είχα πολύ λίγο χρόνο στη διάθεσή μου για να εντοπίσω, προλάβω το εσωτερικό μου πρόβλημα και να το διορθώσω.

Τελικά το εντόπισα..μα πλέον (ευτυχώς ή δυστυχώς, ανάλογα με το ποίος/α θα το κρίνει) ήταν ήδη πολύ αργά!!!

Το πρόβλημά μου άρχισα να το νοιώθω-καταλαβαίνω σε ηλικία 14 ετών. Τότε ήμουν μικρός, μα φοβερά ζωηρός. Ήμουν φτωχός (το ότι ήμουν, είμαι φτωχός και θα ήθελα να είμαι εωσότου να πεθάνω είναι τιμή μου και είμαι ευγνώμον στη ζωή). Το έσκαγα συνεχώς από το σπίτι. Η μητέρα μου έβαζε την μπατσιά να με ψάχνει-πολλές φορές αργούσανε να με βρούνε κι άλλες πάλι όχι.

Ενώ ήμουν σκαστός από το σπίτι, τριγυρνούσα ανέμελα και ελεύθερος. Είχα αρχίσει να κλέβω διάφορα. Μικροπράγματα στην αρχή. Όχι επειδή τα είχα ανάγκη, αλλά επειδή κλέβοντας ένοιωθα ωραία. Το κλέψιμο ήταν για εμένα κάτι ανεξήγητο, μου έδινε δύναμη και όσο πιο πολύ έκλεβα, τόσο πιο πολύ ένοιωθα ελεύθερος.

Σιγά-σιγά, ο πήχης είχε ανέβει. Μπορούσα να κλέβω σημαντικά τότε ποσά-χρήματα, να όμως που είχε έρθει και η "σειρά μου" . Ένα βράδυ με τσάκωσε η μπατσιά. Εκεί τελείωσαν όλα και ξεκίνησαν τα προβλήματά μου (που δεν τα έχω λύσει μέχρι και σήμερα). Όποτε με πιάνανε, ενώ ήμουν μικρός, τα φτωχά ανθρωπάκια που έχουν φτωχό μυαλό και μπλε στολή, με χτυπούσαν, με βρίζανε άσχημα οι κωλοφασίστες, με απειλούσαν συνεχώς ότι θα με κλείσουν σε ίδρυμα, και επειδή οι μπάτσοι πιστεύουν στις ευχές, η ευχή τους πραγματοποιήθηκε.

Είχε έρθει η ώρα για το ίδρυμα. Οι γαμημένοι δολοφόνοι παιδικών ψυχών, συνέβαλαν σε μεγάλο βαθμό ώστε να καταλήξω σε ίδρυμα. Όταν έφτασα εκεί, εμείς οι τότε πιτσιρικάδες βαφτίζαμε το ίδρυμα "παιδική χαρά χωρίς κούνιες και χαμόγελα", ενώ για επίθετο του δώσαμε το "ΙΔΡΥΜΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΧΩΡΙΣ ΧΑΜΟΓΕΛΟ". Εκεί συνάντησα απάνθρω-

πους-ανώμαλους, που η αγαπημένη τους στιγμή στη βάρδια τους ήταν η σωματική έρευνα. Όλοι τρώγαμε ξύλο εκεί. Ακόμα και κάποια παιδιά που άθελά τους ή μη συνειδητά μάς "ρουφιάνευαν". Δεν τους κρατούσαμε κακία, διότι πολλοί από εμάς γνωρίζαμε την άθλια μέθοδό τους, κι αυτή δεν ήταν άλλη από το «Πες καλό μου παιδί, τι ξέρεις!! Πες μου και θα έρθει σήμερα κιόλας η ΜΑΝΟΥΛΑ σου να σε πάρει». Τα παιδιά που ήμασταν εκεί, δεν μαλώναμε "σχεδόν" ποτέ μεταξύ μας. Σχεδόν όλοι είχαμε σημάδια από τα χτυπήματα των απάνθρωπων υπαλλήλων του ιδρύματος. Ήμασταν ενωμένοι. Ενώ είχε περάσει λίγος μόνο καιρός, είχα δεθεί συναισθηματικά με τα υπόλοιπα παιδιά. Τέσσερεις από εμάς αποφασίσαμε να το σκάσουμε, όπως και το δοκιμάσαμε, μα ήταν μάταιο... Ήμασταν χωρίς σχέδιο, χωρίς την παραμικρή γνώση ή εμπειρία, απλά θέλαμε να φύγουμε από εκεί με κάθε τρόπο και κάθε κόστος. Αλλά τα γουρούνια μας τσάκωσαν. Άρχισαν να μας χτυπούν αλύπητα, αλλά εμείς είχαμε ένα μεγάλο πλεονέκτημα που ούτε εμείς οι ίδιοι γνωρίζαμε ότι κατείχαμε, ΕΙΧΑΜΕ ΠΑΘΕΙ "ΑΝΟΣΙΑ" ΣΤΟ ΞΥΛΟ. Όσο και να χτυπούσαν εμείς αντέχαμε.

Καθώς περνούσαν οι μέρες στο ίδρυμά τους, κάποιοι από εμάς αρχίσαμε να φέρνουμε αντιστάσεις. Τους κάναμε επιθέσεις αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Εδώ καταλαβαίναμε σχεδόν όλοι μας τη μη ορατή ένεση του σάπιου, βρώμικου συστήματος, κι ορατή όμως ΣΗΜΕΡΑ.

Ξαφνικά ένα πρωί ήρθε η μητέρα μου. Ήρθε για να με πάρει, όπως κι έγινε. Φεύγοντας, εκτός του ότι στεναχωριόμουν για τα παιδιά που άφηνα πίσω μου, ένοιωθα πολύ δυνατά ότι ένα κομμάτι του εαυτού μου έμεινε εκεί. Αυτό ήταν πολύ κακό. [Επίσης είναι ένας από τους λόγους για την προσωπικότητα που έχω πλάσει σήμερα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι το ίδρυμα μου έχει μάθει πολύ καλά τι θα πει μίσος, οργή και έκρηξη. Δεν μου το έμαθε όμως στο κουβεντιαστό, αντίθετα, μου το έμαθε σε πράξεις, και αυτό το αποδεικνύω εγώ στον εαυτό μου, απλά βλέποντας την βίαιη συμπεριφορά μου]. Έτσι, ελεύθερος πια γυρνώντας στο σπίτι, δεν το ένοιωθα πια για δικό μου σπίτι, γι' αυτό το ξαναέσκασα.

Χρησιμοποιούσα τις δυνατότητες μου στο κλέψιμο. Είχα καταντήσει, με τα λεγόμενα των "ΤΥΦΛΩΝ" πολιτών, 16 χρονών "ΑΛΗΤΗΣ".

Είχα δυο φίλους που ήταν αδερφοί μου (τους χρωστάω ένα μεγάλο ευχαριστώ), ήμασταν από παιδιά μαζί και όταν έφευγα από το σπίτι με φιλοξενούσαν και μου έδιναν ένα πιάτο φαί, ίσο και όμοιο με το δικό τους.

Ο πήχης στην παρανομία είχε ανέβει. Δεν άκουγα όμως το "καμπανάκι" κι έτσι με τσάκωσε η πρώην "μαφία" Α.Τ. Βαλαωρίτου και ως συνήθως με σπάσανε στο ξύλο, με τυλίξανε σε μια κόλλα χαρτί, πέρασα από τα περαιτέρω και κατέληξα στο περίφημο "ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΝ ΑΥΛΩΝΑ". Η κατάσταση εκεί; Σκέτο κολαστήριο. Το 70% των κρατουμένων κυκλοφορούσαν με χοντρά περιοδικά γύρω από τη μέση τους, ένα μαχαίρι μέσα στο μανίκι κι ένα κάτω από το μαξιλάρι... Το αίμα των ανηλίκων έτρεχε άφθονο. Αυτό γινόταν επειδή η "εξουσία δούλευε με ΣΥΣΤΗΜΑ". Ο μαύρος κώδικας που επικρατούσε ανάμεσα στις τότε συμμορίες ήταν σκληρός και σχεδόν με καθημερινές απώλειες. ΣΤΟ-

ΧΟΣ; Ποιος θα κάνει κουμάντο στη φυλακή “ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ-ΠΑΡΟΤΡΥΝΣΗ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑΠΙΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΟΠΟΥ ΤΟ ΕΠΑΘΛΟ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣΕ ΗΤΑΝ ΤΟ ΚΟΥΜΑΝΤΟ / ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑΣ ΜΑΣΤΟΥΡΑΣ-ΗΡΩΙΝΗΣ ΠΟΥ ΑΠΛΩΧΕΡΑ ΠΑΡΕΙΧΕ Η ΣΑΠΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΜΕ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΑ ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΟΦΕΛΟΣ ΠΟΥ ΚΑΡΠΩΝΟΤΑΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟ Η ΥΠΗΡΕΣΙΑ”.

Εκεί στο κολαστήριο, πραγματικά και χωρίς υποκρισίες, η επιβίωση ήταν δύσκολη. Πολλοί κρατούμενοι κοιμόντουσαν με βάρδιες για να μην τους πιάσει η απέναντι συμμορία στον ύπνο διότι αυτό ήταν καθημερινό φαινόμενο-πρόβλημα. Να διευκρινίσω ότι τότε στην Αυλώνα ο κρατούμενος / ανήλικος είχε 3 επιλογές:

ΠΡΩΤΟΝ: Να βγάλει τη φυλακή του στην προστασία της απομόνωσης για ασφάλεια.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Να γίνει “ΛΕΓΚΕΝΗ”..(“ΛΕΓΚΕΝΗ” σημαίνει να τρώει φάπες, βρισιές, να πλένει ένα τσουβάλι ρούχα και άμα είχε ωραίο κώλο κάποιοι παλιάνθρωποι, νταπλίκι, τον βιάζανε… ξανά..και ξανά..).

ΤΡΙΤΟΝ: Να μπεις στη μάχιμη ζώνη όπου θα κινδύνευες 24ώρες το 24ωρο. Σημειωτέον ότι η τότε επιλογή του κάθε κρατουμένου θα αφορούσε / επηρέαζε άμεσα το μέλλον του, την αξιοπρέπεια του, τις αρχές και τις αξίες του, όπως φυσικά και τα πιστεύω του! Από προσωπική εμπειρία, πράττοντας συνειδητά τότε και διαλέγοντας την τρίτη επιλογή, το κόστος είναι μεταξύ άλλων να βγάζω την ποινή μου “σκαστή” και αυτό οφείλεται στο σάπιο, παραμυθένιο, κερδοσκοπικό σύστημα τους.

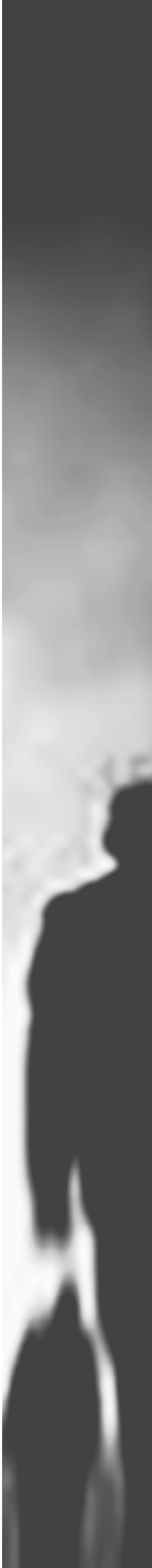
Για όλα τα παραπάνω που παραθέτω και άλλα τόσα και χειρότερα βιώματα, που το σύστημα άθελά μου μού μετέδωσε με ακούραστη στρατηγική και επιμέλεια, τους είμαι ευγνώμων, διότι εκτός απ’ τα δικά μου όπλα έχω και τα δικά τους, και θα τους πολεμάω πιο πολύ με τα δικά τους.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ-ΛΥΚΟ ΒΑΓΓΕΛΗ ΠΑΛΛΗ

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠ’ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΚΙ Η ΟΡΓΗ…ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ..!!!

ΝΙΓΔΕΛΗΣ ΣΟΦΟΚΛΗΣ
ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΕΒΕΝΩΝ

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΘΟΔΩΡΗ ΔΕΛΗ

"Από την ελευθερία δεν μπορείς να κόψεις ούτε ένα κομματάκι, γιατί αμέσως όλη η ελευθερία συγκεντρώνεται μέσα σ' αυτό το κομματάκι."

Εδώ κι ενάμιση μήνα, βιώνω κι εγώ με την σειρά μου, την "υπέροχη φιλοξενία" των ελληνικών φυλακών. Ξεκινώντας το ταξίδι μου από μια αδικαιολόγητα πολυήμερη παραμονή στα κρατητήρια της Ρόδου, είχα ως επόμενο σταθμό το τμήμα μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη, καταλήγοντας (προς το παρόν φυσικά) στις φυλακές Αλικαρνασσού. Αν και το χρονικό διάστημα παραμονής μου είναι αρκετά μικρό για μια εκτενέστερη τοποθέτηση, θα ήθελα να προσθέσω τις λίγες εμπειρίες μου, συμβάλλοντας κι εγώ με αυτό τον τρόπο στη σημαντικότατη κίνηση δημιουργίας ενός εντύπου αποτελούμενο αποκλειστικά από το λόγο των κρατουμένων.

Οι συνθήκες στα κρατητήρια της Ρόδου ήταν κυριολεκτικά απάνθρωπες. Η αναζήτηση της ελευθερίας όμως, ήταν ισχυρή και ζητούσα απεγνωσμένα να δω λίγο ουρανό μέσα από κάποιο παράθυρο. Γρήγορα όμως κατάλαβα πως τα παράθυρα θεωρούνται είδος πολυτελείας. Τα κελιά ήταν πάρα πολύ μικρά, μέσα στα οποία μετά βίας μπορούσες να αναπνεύσεις, διότι σε ελάχιστα τετραγωνικά, έπρεπε να χωρέσουν αρκετά άτομα. Ο χώρος δεν αρκούσε ούτε για να κοιμηθεί κανείς, καθώς πέρα από την ασφυκτική κατάσταση, τα στρώματα που υπήρχαν ήταν λερωμένα με ούρα και κόπρανα χρηστών ναρκωτικών ουσιών, με ξεκάθαρο κίνδυνο για μετάδοση ασθενειών. Προσωπικά, έφτασα στο σημείο να παραμείνω 36 ώρες ξύπνιος, γιατί μαζί με όλα τα παραπάνω είχα να αντιμετωπίσω και τις ασταμάτητες ανακρίσεις. Σε όλα τα παραπάνω, ας προστεθεί κι η καλοκαιρινή ζέστη κι άπνοια, ώστε εύκολα να μπορεί κάποιος-α να αντιληφθεί την τραγικότητα της κατάστασης. Από θέμα σίτισης, φυσικά και δεν περίμενα κάτι καλύτερο κι η επιβεβαίωση μου δεν άργησε να έρθει. Φαγητό δινόταν μία φορά την ημέρα, το οποίο ήταν αδύνατο να το φάει κάποιος. Η εξάντληση κι ο υποσιτισμός ήταν καθημερινό φαινόμενο.

Η συνέχεια, όπως προείπα, ήταν στο τμήμα μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη. Εκεί, όμως, κατάφερα να δω συγγενικά μου πρόσωπα κερδίζοντας έτσι ακόμα περισσότερο κουράγιο για τις επόμενες ημέρες. Το επισκεπτήριο ακούστηκε σαν κάτι μαγικό στα αυτιά μου κι η θέα των δικών μου ανθρώπων ήταν ό, τι πιο ωραίο μπορούσε να μου συμβεί εκείνη την στιγμή, αντιλαμβανόμενος το πόσο σημαντικό είναι για έναν κρατούμενο η στήριξη με κάθε τρόπο από συντρόφους κι οικείους του.

Έπειτα, βρέθηκα με μία ξαφνική μεταγωγή στις φυλακές Αλικαρνασσού. Οι συνθήκες κράτησης και διαβίωσης είναι κι εδώ εξίσου δύσκολες, κάτι το οποίο οδήγησε σε μία πρόσφατη στάση των κρατουμένων. Υπάρχουν κελιά, τα οποία δεν έχουν ούτε τουαλέτα, όπως και το δικό μου, με αποτέλεσμα αρκετοί κρατούμενοι να μένουν έως και 13 ώρες χωρίς να μπορούν να ικανοποιήσουν βασικές σωματικές τους ανάγκες. Το μέγεθος των κελιών είναι γύρω στα 10τ. μ. και μέσα βρίσκονται 2-3 κρατούμενοι μαζί με περίπου 40 κατσαρίδες και κάθε ειδών ζωύφια, τα οποία εκ φύσεως δεν σέ-

βονται ούτε το φαγητό σου, ούτε την ησυχία σου με αποτέλεσμα να έχουμε συχνούς καβγάδες, τους οποίους προς το παρόν φαίνεται να κερδίζουμε... Επίσης, οι απαγορεύσεις προϊόντων, ακόμα και ειδών πρώτης ανάγκης, όπως είδη ρουχισμού-σερβίτσια, είναι αρκετά συχνές από τις αρμόδιες Αρχές. Τέλος, το φαγητό βασίζεται κυρίως σε όσπρια από την περίοδο της Κατοχής και σε κρέας (στην καλύτερη των περιπτώσεων), το οποίο είναι πιο φρέσκο και το χρονολογώ από την περίοδο της Χούντας...

Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα και με έναν παρολίγο θάνατο κρατουμένου, λόγω χαρακτηριστικής αμέλειας των δεσμοφυλάκων, πραγματοποιήθηκε στάση στις φυλακές Αλικαρνασσού στις 16 Σεπτεμβρίου. Σε μία φυλακή, όπου το αξιακό, το οικονομικό, αλλά και το πολιτικό επίπεδο των περισσότερων κρατουμένων διαφέρει σε μεγάλο βαθμό, η μαζικότητα της στάσης έφτασε σε αρκετά υψηλά επίπεδα. Ιδιαιτέρως σημαντική κατά τη διάρκεια των γεγονότων, υπήρξε η άμεση ανταπόκριση των συντρόφων του Ηρακλείου, με μηχανοκίνητη πορεία συμπαράστασης που πραγματοποίησαν με το άκουσμα της είδησης. Όλοι οι κρατούμενοι αισθάνονται την ανάγκη για τέτοιες κινήσεις υποστήριξης κι αλληλεγγύης, χαιρετίζοντας σύσσωμοι την κίνηση των συντρόφων από το Ηράκλειο. Τις ώρες της στάσης δεν υπήρξε καμία επιτροπή κρατουμένων, η οποία αποφάσιζε και πρωτοστατούσε στα γεγονότα. Δημιουργήθηκε άμεσα μία άτυπη συνέλευση κρατουμένων, η οποία καθοδήγησε σε ουσιαστικό επίπεδο τις συνομιλίες με τις εισαγγελικές αρχές, ενώ όλοι οι κρατούμενοι ήταν παρόντες κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων. Αξίζει να σημειωθεί, πως ο σεβασμός μεταξύ των κρατουμένων αποτελούσε βασικό στοιχείο της στάσης, καθώς αντιλαμβανόντουσαν την ανάγκη της άμεσης επίλυσης βασικών προβλημάτων για μία αξιοπρεπή διαβίωση. Τέλος, αξίζει να αναφέρω πως οι κρατούμενοι αλβανικής καταγωγής συμμετείχαν μαζικά στην στάση, αν και στις συγκεκριμένες φυλακές επικρατεί ισχυρός ρατσισμός απέναντι τους, λόγω γεγονότων που είχαν συμβεί στο παρελθόν, ο οποίος συνεχίζεται μέχρι σήμερα με ξεχωριστό προαυλισμό και πτέρυγα κελιών.

Κλείνοντας αυτό το γράμμα θα ήθελα να χαιρετίσω όλους εκείνους που ορθά σκεπτόμενοι, στηρίζουν πέρα από πολιτικές ή προσωπικές διαφωνίες, όλους τους πολιτικούς κρατούμενους κι αγωνιστές. Είναι επιτακτική η ανάγκη κατανόησης, ότι αυτές οι μικρότητες δεν χωρούν, όταν έχουμε να αντιμετωπίσουμε τέτοιες καταστάσεις. Τέλος, δηλώνω απερίφραστα πως ο αγώνας μου θα συνεχιστεί και μέσα από τα κολαστήρια της δημοκρατίας αδιάκοπα, αδιάλλακτα κι αμετάκλητα, όπως ακριβώς συνέβαινε όταν βρισκόμουν εκτός των τειχών του εγκλεισμού.

ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ

Δελής Θεόδωρος
Κλειστές Φυλακές Αλικαρνασσού
04/10/2010

από συγκέντρωση αλληλεγγύης στις θυλακές Ελαιώνα για την Πόλα Ρούπα και Νίνα Καρακατσάνη

«Πολλές φυλακές χτίστηκαν ενσωματώνοντας τα πλέον ανθρωποβόρα χαρακτηριστικά της ψυχολογίας και της αρχιτεκτονικής στην υπηρεσία της χειραγώγησης και του ελέγχου, της στυγνής και συγκαλυμμένης βαρβαρότητας (σε εναλλασσόμενους ρόλους), του αντί-ανθρώπινου "σωφρονιστικού" εκβιασμού».

Πυρήνας Αντάρτικης Δράσης - Ιούνιος 2007

ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ

"Η ενσάρκωση των πλέον ανθρωποβόρων χαρακτηριστικών στην υπηρεσία της χειραγώγησης και του ελέγχου", δεν αφορά αποκλειστικά και μόνο την πραγματικότητα της φυλακής. Είναι το δόγμα πάνω στο οποίο σχεδιάστηκε και υλοποιήθηκε ολόκληρο το σύνολο των υποδομών που συντελούν το μηχανισμό του συστήματος. Ο βιασμός της ψυχολογίας, η απειλή ενάντια στον άνθρωπο, αποτελεί το θεμέλιο λίθο της παγκόσμιας συστημικής κυριαρχίας. Αντί-ανθρώπινος "σωφρονιστικός" εκβιασμός, εργασιακός εκβιασμός, αστυνομικός-δικαστικός εκβιασμός... Θεσμοποιημένες απειλές με σάρκα και οστά ενάντια στην ελευθερία. Χωρίς αυτές, καμιά εξουσία δε θα μπορούσε να υπάρξει ποτέ και πουθενά. Στην ουσία, η εξουσία ασκεί μια ωμή απειλή: Την απειλή του φόβου, την τρομοκρατία. Η τρομοκρατία και ο καταναγκασμός είναι ο μόνος τρόπος για να χτιστεί και να επιβιώσει μια κυβέρνηση. "Αν δε δουλέψεις θα πεινάσεις, αν παρανομήσεις θα χάσεις την ελευθερία σου, αν δεν αφομοιωθείς θα εξωθηθείς στο περιθώριο." Απλά παραδείγματα από το σύνολο των ψυχαναγκασμών που επιβάλλει η καθεστωτική τρομοκρατία, που μ' ένα οπλισμένο πιστόλι σημαδεύει ανάμεσα στα μάτια, τον κάθε εξουσιαζόμενο.

Όμως, η εποχή που διανύουμε έχει κάποια συγκεκριμένα κοινωνικοπολιτικά χαρακτηριστικά που κάνουν τους εξουσιαζόμενους να επιθυμούν, λυσσασμένα πλέον, τον αφοπλισμό της κρατικής συμμορίτικης δραστηριότητας που έχει πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις. (Ο όρος "εξουσιαζόμενοι" δεν πηγάζει από κάποιο αίσθημα θυματοποίησης, ούτε έχει να κάνει με το αν είμαστε παθητικοί ή μαχητικοί, παραμένουμε εξουσιαζόμενοι. Σίγουρα δεν υπάρχει κανείς που να έχει καταφέρει να αποτινάξει κάθε επιρροή της εξουσίας από πάνω του, άρα αυτός ο όρος μας περιέχει όλους αφού αποτελούμε κομμάτι της κοινωνίας). Η εξουσιαζόμενη-πολυσυζητημένη κοινωνία, όσο φιλήσυχη κι αν είναι, εφόσον φτάνει σε σημείο που δεν έχει άλλη επιλογή, νιώθει πλέον την ανάγκη να ξεσπάσει ενάντια στους εκμεταλλευτές της για να επιβιώσει. Παρόλα αυτά πρέπει να λάβει σοβαρά το μερίδιο ευθύνης που της αναλογεί, αφήνοντας στην άκρη το γεγονός ότι ζει υπό την απειλητική σκιά της κυριαρχίας, το οποίο παύει πλέον να αποτελεί δικαιολογία για όσους πεισματικά απέφευγαν να πάρουν θέση. Η κοινωνία είναι μια ετερόχρωμη μάζα, ένα σώμα ενιαίο και ταυτόχρονα χιλιοτεμαχισμένο. Δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε τους πάντες, ούτε να συμμαχήσουμε με όλους, όμως σ' αυτή την κομβική στιγμή της ιστορίας που όλοι κρινόμαστε, ο καθένας οφείλει να ορίσει τη σαφή του θέση, γιατί τα περιθώρια έχουν αρχίσει να στενεύουν ασφυκτικά. Οι αντικειμενικές συνθήκες είναι πιο έτοιμες από ποτέ για να ευνοήσουν μια ολική ρήξη. Οι άνθρωποι δε θα έχουν κάτι άλλο να χάσουν, αφού χάνουν ήδη σταδιακά τα πάντα. Η αντίδρασή τους, θα είναι φυσικό επόμενο που επιβάλλεται από το ζωώδη έμφυτο ένστικτο του αγώνα για επιβίωση. Όλο αυτό όμως, είναι αντικρουόμενο με τη δική μας λογική. Αντιμαχόμαστε την εξουσία ανεξαρτήτως συγκυριών και χαρακτηριστικών της. Ο στόχος μας δεν είναι να την εξανθρωπίσουμε, αλλά να την καταστρέψουμε ολοκληρωτικά. Αυτή ακριβώς είναι η διαφορά μας με την κοινωνία. Πάντως, όπως και να' χει επικρατεί μια έντονη επιθυμία για ξέσπασμα, που μπορεί για τον καθένα μας να πηγάζει από διαφορετικούς λόγους, όμως δε μπορούμε να την υποτιμήσουμε, αλλά ούτε και να θριαμβολογήσουμε, γιατί δε γνωρίζουμε ακόμη πως μπορεί να εξελιχθεί.

Λόγω λοιπόν της έντασης αυτής, υπό την απειλή δηλαδή κάποιου ενδεχόμενου απρόβλεπτων και ανεπιθύμητων κοινωνικών εκρήξεων, και δεδομένου ότι η ριζοσπαστικοποίηση των καταπιεσμένων γίνεται πιο επικίνδυνη από ποτέ, η κυριαρχία με αισχρότητες προσπαθεί να ηρεμήσει τα πνεύματα και να αδρανοποιήσει τον οποιονδήποτε παράγοντα που με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο παρεμποδίζει τα εγκληματικά της σχέδια. Έχει ήδη δείξει τις άγριες διαθέσεις της και θα συνεχίσει μέχρι τέλους να σπέρνει ψευδαισθήσεις ειρήνης μέσα στην κοινωνία πατώντας κυριολεκτικά επί πτωμάτων.

«Θέλουν να μας πείσουν ότι αυτοί που αντιστέκονται στους κανόνες του καθεστώτος είναι κάποια αντικοινωνικά άτομα που δεν ξέρουν τι θέλουν, είναι κάποια "εγκληματικά" άτομα, είναι κάποιοι "τρομοκράτες". Έτσι χαρακτηρίζουν και στιγματίζουν, όχι μόνο όσους αντιστέκονται, αλλά και αυτούς που έχουν πρόθεση να αντισταθούν. Με αυτόν ακριβώς τον τρόπο νομιμοποιούν τη δική τους ανεμπόδιστη βία».

Επαναστατική Αλληλεγγύη - 1989

Μέσα σ' όλα αυτά και στην προσπάθεια της εξουσίας να αντιστρέψει τους βίαιους ρόλους αποδίδοντάς τους στους αγωνιστές, η αντιτρομοκρατική υπηρεσία παίζει το δικό της πρωταγωνιστικό ρόλο στο παιχνίδι της συνενοχής. Προβάλλεται ως ακαταμάχητη εκπαιδευμένη υπηρεσία που ρίχτηκε στη μάχη "κατά της τρομοκρατίας" και μονοπωλεί το προσκήνιο κάθε φορά που εμφανίζεται στην επικαιρότητα. Δεν είναι οποιαδήποτε υπηρεσία της αστυνομίας, ούτε άλλο ένα απλό κατασταλτικό σώμα. Είναι, ή τουλάχιστον προσπαθεί να γίνει, ένα γρανάζι στη μηχανή κατακρεούργησης των αγώνων για την ελευθερία. Όλα αυτά, όπως και η αμφίεση που τους χαρακτηρίζει, κρύβουν πολύ βαθύτερα νοήματα και σκοπιμότητες...

Μαυροντυμένοι πάνοπλοι κουκουλοφόροι. Κρύβουν τα χαρακτηριστικά τους και κάνουν τα πάντα για να μοιάζουν δήθεν τρομακτικοί. "Μεριμνούν για την ασφάλειά τους", αυτή είναι η ασπίδα που προτάσσουν για να καλύπτουν τις βρωμιές των στρατηγικών τους. Η αμφίεσή τους αυτή είναι άλλη μια προσπάθεια βιαιοπραγίας ενάντια στην ανθρώπινη ψυχολογία. Όντας επιβλητική, αποσκοπεί στη ψυχολογική κατάρρευση του συλληφθέντα, την αποδυνάμωση και τον εκφοβισμό του. Θεωρούν πως αυτό το παρουσιαστικό, σε συνδυασμό με τη χρήση βίας, αποτελούν τον κατάλληλο τρόπο για να καταφέρουν ψυχοσωματικό πλήγμα στο συλληφθέντα, ώστε να ισοπεδωθεί και να σπάσει. Είναι μια απόλυτα αξιόπιστη γι' αυτούς πρακτική, άλλωστε εφαρμόζεται από "αντί" τρομοκρατικές υπηρεσίες σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Επίσης εξυπηρετεί άλλη μια σκοπιμότητα, αυτή τη φορά μέσω της επικοινωνιακής οδού: Προσπαθούν να προωθήσουν το φόβο και να περάσουν ένα μήνυμα, ότι αυτή η ειδική υπηρεσία είναι ετοιμοπόλεμη και αρματωμένη ως τα δόντια, επειδή οι υποθέσεις με τις οποίες ασχολείται είναι "υψηλής επικινδυνότητας" και αφορά κακοποιούς-τέρατα που χρίζουν τέτοιας αντιμετώπισης. Είναι ένας τρόπος να υπερεγκληματοποιήσουν στα μάτια των θεατών το οποιοδήποτε απειλητικό για το καθεστώς στοιχείο, είτε αυτό είναι κάποιο υποτιθέμενο ή πραγματικό μέλος επαναστατικής οργάνωσης, είτε περαστικός από τον "τόπο του εγκλήματος", αρκεί να έχει ανατρεπτικές διαθέσεις. Μιλάμε για έναν ύπουλο ψυχολογικό πόλεμο απόλυτα προσαρμοσμένο στις προσταγές της εποχής.

Απομυθοποίηση καθεστωτικών υπερδυνάμεων: όπως φαίνεται η κυριαρχία είναι τόσο βαθιά ριζωμένη, κάτι που καθιστά δύσκολη, σχεδόν αδύνατη την καταστροφή της. Τα πλοκάμια της απλώνονται από τη γη ως τον ουρανό, απ' τη ζωή ως το θάνατο. Βασανίζουν, εκμεταλλεύονται, τρομοκρατούν. Είναι μια αλήθεια που όμως λειτουργεί ως πρόσχημα για όσους θέλουν να κάθονται κάτω απ' την ομπρέλα του "απροστάτευτου καταπιεσμένου" που σε κρατάει πάντα στεγνό (είναι οι ίδιοι άνθρωποι που συνεχώς κλαψουρίζουν παριστάνοντας τους ανήμπορους). Παρ' όλα αυτά, τα καθεστώτα δεν είναι τόσο γερά και αήττητα, όσο θέλουν να δείχνουν. Έχουν τα τρωτά τους σημεία, κάνουν εκμεταλλεύσιμα λάθη και πάνω απ' όλα στηρίζονται στις μάζες. Το πρώτο πράγμα που αιχμαλωτίζουν είναι το μυαλό, το οποίο ρυθμίζουν ανάλογα, ώστε να μπορούν να εξουσιάζουν τις μάζες. Εκεί ακριβώς βρίσκεται το επίμαχο σημείο που πρέπει να στραφεί η προσοχή για να υπερνικηθεί η ύπνωση των συνειδήσεων και να σταματήσουν οι μάζες να αποτελούν τις κολώνες του συστήματος, αλλά να γίνουν τελικά η θηλιά που θα το πνίξει. Προφανώς και υπάρχουν πολλά ελαττώματα, όμως σίγουρα μόνοι μας δεν είμαστε αρκετοί. Η δύναμη βρίσκεται στα χέρια των μαζών, που αν ανακαλυφθεί και αξιοποιηθεί, η κυριαρχία θα σωριαστεί σα χάρτινος πύργος μπροστά στα πόδια μας, μπροστά στο μεγαλείο της άγριας κοινωνικής επανάστασης...

Κωνσταντίνα Καρακατσάνη
Γυναικείες Φυλακές Ανηλίκων Ελαιώνα Θηβών
Οκτώβριος 2010

Την αυγή της 14ης Ιούλη 1789, οι επαναστάτες κατέλαβαν το Μέγαρο των Απομάχων, όπου βρήκαν 32.000 τουφέκια. Πήγαν έπειτα στη Βαστίλη, ελπίζοντας να βρούνε κι εκεί όπλα. Αλλά η περίπτωση, τώρα, είναι διαφορετική. Γιατί δεν υπήρχε μεγαλύτερο σύμβολο του εχθρού, απ’ τη θρυλική αυτή φυλακή. Ο διοικητής της, Λονέ, είχε διατάξει να πυροβολήσουν κατά του πλήθους που την πολιορκούσε. Στη μάχη που ακολούθησε σκοτώθηκαν περίπου 100 άτομα. Η φυλακή κατελήφθη από τον επαναστατημένο λαό του Παρισιού και οι φυλακισμένοι ελευθερώθηκαν.

